REČ ISTINE

3/2011

Obsah

Obnovenie mysle (1) 2

Manželstvo a rodina (11) 4

Deuteronomium – Piata kniha Mojžišova (30) 6

Plač Jeremiášov (4:1–12) 9

Satanov útok na veriaceho v Krista 11

Balámove podobenstvá 12

Základy (12) 14

Budúcnosť s tisícročným kráľovstvom, alebo bez neho? (4) 16

Vodcovstvo (6) 17

Charizmatické dary 19

Čo hovorí Písmo? 20

Elizeovo spoločenstvo (4) 22

Dobré zvesti z Neba 24

Slovo pravdy

Číslo 3/2011 Ročník X

Vychádza každé tri mesiace.

Vydavateľ:
Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

Časopis zasielame každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.

Adresa redakcie:
Janka Kráľa 4
21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Adresa v SR:
Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce, SR

Webová stránka:
www.slovopravdy.com

E-mail:
redakcia@slovopravdy.com

Zodpovedný redaktor:
Ján Rybár

Tlačí:

Obnovenie mysle (1)

M. Hayward, Faversham

Je dôležité, aby sme ako veriaci pochopili pravdu týkajúcu sa nášho spojenia s Kristom. To nám poslúži k oddeleniu od sveta (Gal. 6:14), poskytne nám to dôvod pre kresťanský život (Rim. 6:11), podnieti ku klaňaniu (Kol. 1:12-13) a bude nás to aj vzdelávať v životne dôležitých princípoch viery, ktorá bola raz daná všetkým svätým, aby za ňu zápasili (Júda 3).

STVORENIE ČLOVEKA

Keď na počiatku Boh stvoril človeka, stvoril ho na Svoj obraz a podobu. (1.Moj. 1:26-27) Toto zahrňuje najmenej tri veci:

Prvá: Boh má osobnosť, preto bola aj Adamovi daná osobnosť, aby mohol byť obrazom Božieho charakteru.

Druhá: Bol mu daný duchovný rozmer, možnosť ceniť si Boha a reagovať na Neho.

Tretia: Bola mu daná rozumnosť, možnosť rozmýšľať, pozorovať a logicky usudzovať.

Pretože bol Adam taký, mohol predstavovať Boha ako jeho obraz a napodobňovať Boha, pretože mu bol podobný. Aj bez ďalšieho vysvetľovania je zrejmé, že Adam bol bytosťou s istými obmedzeniami, a preto boli ohraničené aj jeho schopnosti v týchto oblastiach. Napriek tomu predsa mohol dostatočne preukázať tie vlastnosti, ktoré sa v neobmedzenej miere nachádzajú v Bohu.

Aj neveriaci ľudia sú výsledkom Božej stvoriteľskej moci, a ako takí patria Bohu.

SKAZENIE ČLOVEKA

Keď Adam, dokonalá bytosť, zhrešil, stal sa skazeným. No napriek tomu si udržal niektoré schopnosti byť Božím obrazom. To je možné vidieť zo skutočnosti, že Boh žiada trest smrti pre vrahov, a odôvodňuje to jasnými slovami v 1. Moj. 9:6: „… lebo na obraz Boží učinil Boh človeka“. To, čím bol človek na počiatku, predtým ako zhrešil, je ešte stále dôležité. Jakob píše o ľuďoch ako o „stvorených na podobu Božiu“ (Jakoba 3:9). Pavel sa tiež odvolal na túto myšlienku, keď sa prihovoril filozofom v Aténach. Tvrdil, že je nelogické klaňať sa hmotným bohom, drevu a kameňu, keď ktorýsi z ich básnikov povedali: „Lebo i jeho rodina sme.“ (Skut. 17:28-29) Ako môže mať potomkov modla bez života? Týmto spôsobom apoštol podporuje myšlienku, že aj neveriaci ľudia sú výsledkom Božej stvoriteľskej moci, a ako takí patria Bohu Stvoriteľovi. Zhotovením modly sa sami pripravili o možnosť byť obrazom Božím.

OBNOVENIE OBRAZU

Čo sa bude ďalej diať so skazením človeka ako Božieho obrazu? Kľúč k tomu sa nachádza v 8. Žalme, a čiastočne sa opakuje v 2. kapitole listu Židom. Pisateľ listu Židom nás v 1. kapitole uistil, že Pán Ježiš je Božím Synom, a Jeho vzťah k Bohu je zdôraznený v tej istej kapitole. No v 2. kapitole (po prvých piatich veršoch, ktoré tvoria prvú z piatich výstrah v tomto liste), poukazuje na Kristov vzťah k človekovi tým, že cituje ôsmy Žalm. Žalmista hovorí, že človek je istým spôsobom tajomstvom, lebo sa pýta: „Čo je človek?“ V tomto Žalme už uvažoval o veľkosti nebies, a uchvátili ho Božie diela; ale človek sa zdá byť úplne bezvýznamným. V žiadnom prípade to tak však nemôže byť, pretože sa o neho zaujíma Boh, navštevuje ho a neignoruje, ako by to bolo v prípade bytosti, s ktorou sa už nepočíta.

Nielenže sa človek zdá byť bezvýznamným, ale ešte je aj menším, lebo je učinený „čosi málo menším od anjelov“, ktorí sú väčší, pokiaľ ide o silu a moc, ako ľudia (2.Pet. 2:11). Oni sú vhodní pre život v nebi, zatiaľ čo človek je vhodný pre život na zemi. Túto skutočnosť vyvažuje ďalšia

pravda, ktorú spomína Žalmista. Hovorí, že človek má istý majestát, lebo ho Boh korunoval slávou a cťou. Mal predstavovať „večného Kráľa“ (1.Tim. 1:17), a ako sme už videli, dostal aj právo to robiť. Zjednodušene je možné povedať, dostal právo vládnuť nad dielom Božích rúk, aby pôsobil ako Boží miestodržiteľ a spravoval ho za Neho. Žiaľ, pisateľ listu Židom zároveň dodáva: „No, teraz ešte nevidíme, že by mu bolo všetko poddané“ (Žid. 2:8), lebo hriech prišiel veľmi skoro a Adam nezavládol nad všetkým, lebo sa podriadil hlasu hada, stvorenia, nad ktorým mal on sám vládnuť!

NAPLNENIE BOŽIEHO ZÁMERU S ČLOVEKOM

Je tu však stále nádej, pretože vyššie uvedený citát obsahuje slovo „ešte“. Hoci Adam sklamal, ešte tu je istá možnosť. Boh ešte uskutoční svoj zámer s človekom. Ako sa to však môže stať? Odpoveď sa nachádza v slovách: „vidíme Ježiša“. Prvé zo siedmych miest v liste Židom, kde sa uvádza Jeho osobné meno (meno, ktoré dostal na zemi) nám ukazuje Muža, ktorý vráti to, čo neulúpil (Žalm 69:4). A tiež prinesie okrem toho aj iné veci, o ktorých Adam nič nevedel. Keď človek niečo ukradol, musel to nahradiť a „pridať k tomu ešte pätinu“ (3.Moj. 6:5). Nebol to Kristus, kto urobil priestupok, ale Adam (Rim. 5:15-18). Napriek tomu prišiel druhý Človek a za ohromnú cenu, samého Seba, vrátil Adamovu dlžobu a dal do poriadku jeho hriech, ktorý sa týka samotného Boha.

List Židom sa zaoberá pozemským panovaním Krista, preto hovorí o naplnení 8. Žalmu v Kristovi. Lebo Boh pošle Svojho Prvorodeného Syna do obývaného sveta po druhýkrát, aby mohol zvíťaziť nad Svojimi nepriateľmi a vládnuť v spravodlivosti. Keď to urobí, dokáže oprávnenosť Božieho rozhodnutia zveriť Jeho vládu do rúk človeka. To je predmetom uvažovania druhej časti prvej kapitoly listu Židom.

SPOJENIE S KRISTOM

Táto vec má však aj druhú stránku a nachádza sa len v listoch apoštola Pavla. Súvisí so spojením veriaceho s Kristom v Jeho ukrižovaní, pochovaní, vzkriesení a vystúpení k Božej pravici. Prostredníctvom tohto spojenia s Ním dosiahli veriaci také postavenie, v ktorom môžu predstavovať Boha ako Jeho obraz a prejavovať Jeho podobu.

VECI, KTORÉ SÚ ODLIŠNÉ

Pri tejto príležitosti si však musíme uvedomiť aj isté odlišnosti. Miesta v liste Rimanom 6:6; Efežanom 4:22 a Kološanom 3:9 hovoria o starom človekovi. Iné miesta v liste Rimanom 8:5-9 a Galaťanom 5:24 hovoria o tele. Starého človeka môžeme definovať ako naše predošlé „ja“, ktoré je spojené s Adamom hriešnikom. Telo, na druhej strane môže byť definované ako naše súčasné správanie, ktoré súvisí s Adamom hriešnikom.

Pokiaľ ide o starého človeka, ten je ukrižovaný podľa Rimanom 6:6. To je Boží pohľad na vec a mal by byť aj náš. Iste to bol aj pohľad apoštola Pavla, preto mohol napísať: „Ukrižovaný som s Kristom“ (Gal. 2:20). Nezostal však len pri tom, ale ide ďalej, aby nás uistil, že napriek tomu, že je mŕtvy, žije. Toto je paradox, mŕtva osoba, ktorá žije. Môže to však byť pravda iba vtedy, ak má živé spojenie s tým, ktorý zomrúc, vstal z mŕtvych. A o toto ide, pretože život, ktorý ako veriaci mal, bol život v Kristovi, nie život v samom sebe, čo by bolo to isté, ako život v Adamovi. Nežije teda preto, že sa prebral z bezvedomia, ale preto, že v duchovnom zmysle bol vzkriesený z mŕtvych. Tá osoba, ktorá teraz žije, už nie je moje staré JA, Saul z Tarzu, hriešnik, ale je to „Kristus“ Ten Svätý Boží, ktorý v ňom vo vnútri žije, pretože v ňom prebýva Duch, Duch Kristov (Rim. 8:9–10).

Apoštol pokračuje a v liste Galaťanom 2:20 vyhlasuje, že život, ktorý teraz žije, má trojaký charakter. Je to život viery, lebo pôvodná viera, ktorá ho pripojila ku Kristovi pretrváva. Je to život vo vedomí jeho ceny, lebo si uvedomuje Kristovu lásku, ktorú pre neho mal. Je to život podriadenosti a obetovania, lebo jeho motiváciou je Kristovo vydanie sa na Golgote.

Manželstvo a rodina (11)

Mark Quitadamo

JEDNODUCHO POVEDZ NIE

Podobenstvo o Márnotratnom synovi v Evanjeliu Lukáša 15:11-32 obsahuje mnohé ponaučenia. Často môžeme počuť toto podobenstvo pri kázaní evanjelia, pretože obsahuje ponaučenia o pokání a odpustení. No v tejto úvahe by som chcel poukázať na to, čo je možné zo správania otca a syna využiť pre rodinný život.

Nazval som túto úvahu: Jednoducho povedz nie. V tomto podobenstve o márnotratnom synovi je skutočne niekoľko príležitostí, kedy by sme na mieste rodiča boli v pokušení takto sa ozvať. To by sa však neskôr mohlo ukázať ako nesprávne. Pri iných príležitostiach by však „nie“ bolo správnou reakciou.

Celý príbeh začína zlým rozhodnutím mladšieho syna. Všetci túžime po múdrych deťoch, ale je potrebné si uvedomiť, že „Bláznovstvo je priviazané na srdci chlapca.“ (Prísl. 22:15). Zbytok toho verša hovorí o prúte kázne, ale príde čas, keď nebudete môcť urobiť nič iné, len povedať „nie“. Deti dospejú do takého veku, keď ich už nebudete môcť napravovať prútom. Niekedy musí dieťa prejsť takýmto tvrdým ponaučením, aby si to zapamätalo na celý život. Je pravda, že nie vždy to skončí takto dobre. V niektorých prípadoch sa však práve takýto vzdelávací proces vo vzdialenej krajine, ako je to aj v tomto podobenstve, ukáže cenný. Tieto ponaučenia sú síce bolestivé, ale veľmi dôležité, pretože vedú k pokániu a náprave. Predstavte si, čo by sa stalo, keby otec povedal „nie!“ alebo „nie, nemôžeš dostať svoj podiel dedičstva“. Poblúdený syn by aj tak odišiel a možno by už po tom všetkom v jeho srdci nezostala ochota vrátiť sa späť.

Je tiež ľahké kritizovať otca pre jeho náhle rozhodnutie vyhovieť synovej žiadosti „daj mi“ (Luk. 15:12). Iste „múdry syn prijíma kázeň otcovu“ (Prísl. 13:1). No, kto vie zistiť lepšie ako otec, že už nemá múdreho syna?

Pre rodiča je ťažké alebo dokonca až nemožné zadržať dospelé dieťa proti jeho vôli. Srdce tohto syna sa už rozhodlo odísť a otec už nemohol urobiť nič. V tomto dome nemohol byť pokoj dovtedy (Prísl. 29:9), kým by syn neodišiel. Urobilo to otca šťastným? Iste, že nie. Nepochybne cítil žiaľ ako v Prísl. 17:25: „Bláznivý syn je na mrzutosť svojmu otcovi.“.

Aká je naša úloha ako veriacich? Môžeme stáť v úzadí a kritizovať alebo len povedať „nie“ kritickému zmýšľaniu a snažiť sa byť súcitní a starostliví (Efež. 4:32; Kol. 3:12). Žalmista vedel, čo znamená byť sám, bez niekoho, kto by poľutoval. Tie isté slová sú zároveň proroctvom o Pánovi Ježišovi Kristovi (Žalm 69:19). Potrebujeme preraziť kruh, kde nie je žiadne potešenie a povedať „nie“. Otec a táto rodina už mala dosť zármutku, a nepotrebujú nás, aby sme boli „tešitelia na trápenia“ (Job 16:2).

Neposlušnosť voči rodičom (2.Tim. 3:2) je dôsledok hriechu syna, nie rodičov.

Aj tie myšlienky, ktoré prídu neskôr, si od veriacich vyžadujú jednoznačnú odpoveď „nie“. To je možno najťažšie zo všetkého, pretože sa týkajú psychologickej traumy rodičov. Syn odišiel do ďalekej krajiny, kde premrhal všetko svoje imanie a nakoniec bol v núdzi. Otec si určite myslel: „Čo som urobil zle? Kde som zle postupoval?“ V takomto prípade prirodzene príde pocit zármutku a horkosti (Prísl. 17:25), ťažoby (Prísl. 10:1) a hanby (Prísl. 28:7). Potom vyvstane otázka: „Ja som príčinou toho všetkého?“ „Som to ja?“ (Mat. 26:22).

Prvou reakciou rodiča je,

„musí to byť moja chyba. Nevychovával som dieťa dobre:“ (Prísl. 22:6). No všimnime si, že aj pisateľ Príslovia poznamenáva, že „potom aj keď sa zostarie, neuchýli sa od nej“. Niektorým deťom treba dlhý čas, aby dorástli a zmúdreli, čo vôbec nemusí byť chybou rodičov. Myšlienka, že neúspech dieťaťa je spôsobený chybou rodičov si od nás vyžaduje, aby sme povedali „nie“. Takouto chybnou myšlienkou sa zaoberal aj Pán Ježiš. Pripomenul učeníkom, že synova slepota nebola dôsledkom hriechu jeho rodičov (Jána 9:3). Neposlušnosť voči rodičom (2.Tim. 3:2) je dôsledok hriechu syna, nie rodičov.

Nakoniec, ešte pri jednej príležitosti je potrebné povedať „nie“. Syn sa vracia domov už nie vo vzdore, ale s pokáním. Preto je prijatý s otvorenou náručou (Luk. 15:22). Otec mu mohol začať vytýkať: „Či som ti to nepovedal?“, no namiesto toho vrúcne prijíma zblúdeného syna s otvorenou náručou. Musíme byť podobní Kristovi, zhovievaví a odpúšťajúci (Kol. 3:13; Efež. 4:32). Pamätajme na to, že radovanie sa (Luk. 15: 9, 24, 32) je omnoho lepšie ako vzájomné obviňovanie.

„Teda bdejte, lebo neviete, v ktorú hodinu a v ktorý deň príde váš Pán.“ (Matúš 24:42)

Slabosť cirkvi je v dnešnej dobe pripisovaná mnohým veciam, a svetáctvo nie je najmenšou z nich. Horatious Bonar (1808–1889) pred mnohými rokmi povedal: „Hľadám cirkev a našiel som ju vo svete. Hľadám svet a našiel som ho v cirkvi:“ Predstavte si, aká by bola jeho reakcia, keby tu bol dnes! Noachovo pokolenie bolo tak zaujaté svetskými vecami, že im potopa priniesla okamžitý súd. Aj v našej dobe je možné, že podobné zaoberanie sa svetskými a materiálnymi vecami nás tak zaujme, že úplne sklameme v našej službe veriacich ľudí.

„A potom, keď sa naraňajkovali, povedal Ježiš Šimonovi Petrovi: Šimone Jonášov, či ma miluješ, viac ako títo?“ (Jána 21:15)

Tomáš Guthrie (1803-1873) bol Škótskym kazateľom a ľudomilom. Jeho neúnavná horlivosť sa prejavila na jeho zlom zdraví, a preto v roku 1864 odišiel do dôchodku. Až do dňa svojej smrti zostal zapojený do plodnej písomnej služby. To, čo napísal pred mnohými rokmi, je rovnako platné aj dnes: „Ak máte väčšiu záľubu v nejakej radosti ako v modlitbe, v nejakej knihe okrem Biblie, v inom dome než v dome Božom, pri inom stole než pri stole Pánovom alebo v inej osobe ako v Kristovi… vyhláste poplach.“

„A hľa, bol tam nejaký učeník, menom Timoteus, syn nejakej veriacej ženy Židovky a otca Gréka, ktorému dávali bratia, ktorí boli v Lystre a v Ikoniu, dobré svedectvo.“ (Skutky 16:1–2)

Istý mladý muž práve skončil biblickú školu. Keď uvažoval, čo bude ďalej robiť, padol návrh, že by sa mal vrátiť do svojho domu a mesta, a pomáhať pri práci v jeho miestnom zbore. Jeho odpoveď znela: „To nemôžem urobiť, oni ma tam veľmi dobre poznajú.“ Timoteus bol dobre známym bratom v miestnych zboroch. Nie div, že videli jeho vernosť v práci pre svojho Pána. Aké je tvoje vysvedčenie? Pomáhaš v práci vo svojom miestnom zbore?

Deuteronomium – Piata kniha Mojžišova (30)

John Riddle, Cheshunt

„SVOJU DCÉRU SOM DAL TOMUTO MUŽOVI ZA ŽENU“

(Prečítajte si kapitolu 22:13–30)

Ako sme už v predchádzajúcich úvahách poznamenali, táto kapitola obsahuje rôzne predmety a je možné ju zhrnúť nasledovne:

1. ochrana majetku (v.1–4)
2. náležitý odev (v.5)
3. ochrana vtákov (v.6–7)
4. predchádzanie nehodám (v.8)
5. zákaz miešania sa (v.9–12)
6. čistota vo vzťahoch (v.13–30).

Teraz sa musíme zamerať na posledný z nich, a hoci by bolo lákavé uviesť len všeobecný súhrn týchto veršov, predsa musíme využiť túto príležitosť na zdôraznenie určitých poučení. Táto časť Písma je pozoruhodná aj v tom, akým úsporným jazykom je napísaná, čo už samé o sebe je dôležité. Biblia neposkytuje neposväteným mysliam žiadne nechutné podrobnosti. Tieto verše podčiarkujú, že Boží ľud je dôležitý a to platilo vtedy i teraz pre zachovanie vysokého morálneho štandardu. Rovnako zdôrazňujú dôsledné učenie Svätého Písma, že telesné intímne vzťahy majú byť obmedzené na manželstvo, a len na manželstvo.

Ak sa podriadime zhubnému vplyvu toho, čo pre nás nemá hodnotu, znamená to skutočne duchovnú smrť...

Majme na zreteli, „že podľa toho svätého, ktorý vás povolal, aj sami buďte svätí v každom obcovaní“ (1.Pet. 1:15). Musíme si všimnúť spôsob, akým Nový Zákon zdôrazňuje svätosť tela veriaceho: „Alebo či neviete, že vaše telo je chrámom **Svätého Ducha**, ktorý je vo vás, ktorého máte od Boha, a že nie ste sami svoji? Lebo ste kúpení za veľkú cenu. Nože teda oslavujte Boha svojim telom.“ (1.Kor. 6:19-20) „Lebo nepovolal nás Boh nato, aby sme žili v nečistote, ale v posvätení. Preto teda, kto opovrhuje, (učením z predchádzajúceho verša) neopovrhuje človekom, ale Bohom, ktorý aj dáva svojho **Svätého Ducha** do nás.“ (1.Tes. 4:7-8).

Zákonodarstvo týchto veršov pokrýva až šesť prípadov nemorálneho správania. Hoci sú tu predpísané tresty neuplatniteľné v dnešnej dobe, ani na chvíľku to neznamená, že hriechy o ktorých je reč, by boli z Božieho pohľadu menej závažné. Ich vážnosť nie je v žiadnom prípade zmiernená skutočnosťou, že žijeme v čase širokého morálneho úpadku a pohlavnej liberalizácie, a tak sa dnes bežne vyskytujú v novinových správach, v divadle, filme i videu, ako i v knihách (Raymond Brown). List Efežanom 5:3-7 je preto povinným čítaním pre tento kritický okamih. Musíme tiež pamätať na to, že pokiaľ ide o prípad tolerovanej nemorálnosti v Korinte, Pavel prikazuje zboru: „Vylúčte toho zlého sami spomedzi seba.“ (1.Kor. 5:13). Trest zo strany zboru sleduje týmto spôsobom privedenie vinnej osoby k pokániu a jej obnovenie (2.Kor. 2:5–11).

1) PRÍPADY NECUDNOSTI (v.13–21)

„Keby si niekto vzal ženu a vošiel by k nej a potom by jej nenávidel a hovoril by zlé veci o nej a pustil by tak o nej zlú povesť a povedal by: Vzal som si túto ženu, a keď som sa jej priblížil, nenašiel som u nej panenstva…“. V súvislosti s tým musíme upozorniť na dve veľmi vážne veci:

a.) Závažnosť neopodstatneného obvinenia (v.13–19) Ohovorenie ženy a pošpinenie dobrej povesti jej vlastným mužom patrilo medzi Židmi k vážnym previneniam. V tomto prípade je ťažké vyhnúť sa záveru, že takýto muž mohol hľadať príležitosť, ako by sa vyhol zodpovednosti voči svojej Židovskej „žene svojej zmluvy“ (Mal. 2:14), ktorú už viac nemiloval. On ju opisuje ako „túto ženu“. Žiaľ, ani dnes to nie je ničím neobvyklým, keď sa v manželstve začnú veci vyvíjať nepriaznivo. Dokonca aj veriaci vtedy vyhlasujú svoje manželstvo za chybu a popierajú, že by medzi nimi jestvovala skutočná láska. Toto nevyhnutne vedie k zníženiu hodnoty a zneucteniu manželstva v očiach ľudí. Možno by starší zborov a bratia, ktorí „úradne“ konajú pri svadobnom obrade, mali viesť mladé páry s mnohými modlitbami k pozornému skúmaniu výhod, ale i zodpovednosti v manželstve vrátane všetkých jeho stresov a napätí. Snáď nie je nero-

zumné tvrdiť, že by to viedlo k zníženiu počtu prípadných rozvodov a oddeleného života medzi Pánovým ľudom.

Je tiež potrebné uviesť, že takéto zneucťovanie sa netýka len vyššie opísaných okolností. K takémuto zneucteniu môže dôjsť aj iným spôsobom. Ako príklad nám môže poslúžiť 3.Moj. 19:16: „Nebudeš chodiť ako ohovárač vo svojom ľude ani nebudeš stáť proti krvi svojho blížneho. Ja som Hospodin.“ Pohanená žena je tu opísaná ako „panna, dcéra Izraelova“ (v.19), čo vyjadruje čistotu, dôstojnosť a krásu jej stavu a nesmieme zabudnúť, že Pánov ľud je Mu drahocenný podobným spôsobom. Ak boli takéto obvinenia neopodstatnené, museli byť verejne odhalené, dokázané a prejednané (v.18–19). V súčasnej dobe je k nim potrebné zaujať rovnako prísny postoj a trestať ich. „ Nepovieš falošného svedectva.“

b.) Vážnosť vyneseného obvinenia (v.20–21) Je možné diskutovať o tom, či je rovnako, alebo dokonca ešte viac závažné, keby sa preukázalo, že židovská žena podviedla svojho muža v čase pred ich svadbou. Jej „bláznovstvo v Izraelovi“ a jej smilstvo v „dome jej otca“ je opísané ako „zlo“, a musí byť vyriešené kameňovaním. Nesmieme sa vyhýbať vážnym dôsledkom týchto veršov. Je v nich totiž uvedený Boží výrok ohľadne predmanželských intímnych vzťahov. Žijeme v inom svete, kde sa už kameňovanie neuplatňuje, čo však neznamená, že by takýto hriech bol menej závažný. Mali by sme si všimnúť, že je to otázka čistoty národa ako celku, preto sú tu použité slová „bláznovstvo v Izraelovi“, čo nám pripomína, že „málo kvasu nakvasuje celé cesto“ (1.Kor. 5:6). Takáto nemorálnosť v skutočnosti prenikla až do svedectva zboru v Korinte. „Docela čuť, že je medzi vami smilstvo.“ (1.Kor. 5:1). Ak mal Izrael „odpratať také zlo zo svojho stredu“ (v.21), potom to platilo aj pre zbor, ktorý mal „vylúčiť toho zlého… spomedzi seba“ (1.Kor. 5:13).

Naše osobné hriechy majú omnoho väčší vplyv, ako si vieme predstaviť.

V knihe „Prehľad 5. knihy Mojžišovej“ C.A. Coates zameral svoju pozornosť na neustále snahy nepriateľa pohaniť a pošpiniť „to krásne meno, ktoré je zasnúbené Kristovi“. Coates hovorí o 2.Kor. 11:2-3: „Lebo horlím za vás horlivosťou Božou, lebo som si vás zasnúbil jednému mužovi, aby som vás predstavil a oddal ako čistú pannu Kristovi. Ale sa bojím, aby snáď tak, ako čo had zviedol Evu svojou chytrosťou, neporušili sa tiež vaše mysle a neodvrátili od prostoty a čistoty oproti Kristovi.“ Ďalej pridáva: „Ak sa podriadime zhubnému vplyvu toho, čo pre nás nemá hodnotu, znamená to skutočne duchovnú smrť… Svätí v Korinte sa do určitej miery podriadili zhubným vplyvom hada a jeho sveta. No Pavel ťažko pracoval na ich oslobodení od všetkých týchto vplyvov tým, že pripomínal Krista ich láske ako jediného, ktorý má na tú lásku právo.“

2) PRÍPADY CUDZOLOŽSTVA (v.22)

Tento hriech si vyžadoval nekompromisnú prísnosť. „Keby bol niekto nájdený, že leží so ženou, vydatou za muža, vtedy zomrú obidvaja, i muž, ktorý ležal so ženou, i žena, a odpraceš také zlo z Izraela.“ Opäť si musíme všimnúť, že sa tu spomína celý národ: „odpraceš také zlo z Izraela“. Naše osobné hriechy majú omnoho väčší vplyv, ako si vieme predstaviť. Hoci iba samotný Achan sa ulakomil na korisť z Jericha, Hospodin jasne poukázal na to, že je to záležitosť celého národa: „Preto nebudú môcť synovia Izraeloví obstáť pred svojimi nepriateľmi, lebo sa poškvrnili.“ (Joz. 7:11-12) Naše osobné chovanie má buď pozitívny, alebo negatívny vplyv na život miestneho zboru. To snáď stojí za uvažovanie, či nie?

Snáď ani nemôžeme dostatočne zdôrazniť dôležitosť vernosti v manželstve. Vypočujte si nasledujúce slová: „Či azda môže človek vziať oheň do svojho lona bez toho, aby neprehorelo jeho rúcho? Či môže človek chodiť po žeravom uhlí bez toho, aby sa nepopálili jeho nohy? Tak i ten, ktorý vchádza k žene svojho blížneho? Nebude bez viny, ktokoľvek by sa jej dotkol. Neopovrhujú zlodejom, keď ukradol nato, aby naplnil svoju dušu, keď bol hladný… No, ten, kto cudzoloží so ženou, je bez rozumu? Kto ide zahubiť svoju dušu, ten to urobí…“ (Prísl. 6:27-35).

Zákonníci a farizeovia iste mysleli na tento oddiel, keď povedali: „Učiteľu, táto žena bola pristihnutá pri skutku, keď cudzoložila. A v zákone nám prikázal Mojžiš kameňovať také ženy, nuž čo ty hovoríš?“ (Jána 8:4-5) Je úplne jasné, že cieľom tejto otázky bolo, aby ho „lapili v reči“ a „cieľom celej tejto veci bolo nájsť základ nie pre obvinenie ženy, ale Pána.“ (E. W. Rogers, *Odpo-*

vede na Biblické otázky). Ten istý autor neskôr poukazuje na to, že „Boh v prvom prípade, dvakrát napísal zákon na kamenné dosky“, ale „tu bol Zákonodarca, ktorý znovu dvakrát píše na kameň… On, Zákonodarca, prišiel v milosti zachrániť priestupníkov zákona a odmietol na jednej strane opakovať trest, avšak na druhej strane aj súhlasiť s hriechom.“

3) PRÍPADY, KEĎ SA ČLOVEK NEPOSTAVIL NA ODPOR HRIECHU (v.23-24)

Tieto verše hovoria o „dievke, panne… zasnúbenej mužovi“, ktorá evidentne súhlasila a dobrovoľne sa oddala mužovi. Musíme si všimnúť, že slová: „urobil násilie“ (v.25), sa týkajú úplne iného prípadu, ale nie tohto. Hriech, ktorý sa tu spomína, si zasluhuje rovnako nekompromisný trest ako cudzoložstvo. V tomto prípade žena neodporovala mužovi a nevolala o pomoc, keď to bolo možné, čo svedčí o jej ochote vzdať sa svätosti jej tela. Je jasné, že takáto žena jej iste nemala nazvyš. Pokiaľ ide o muža, on to bol, kto „ponížil **ženu** svojho blížneho“. Zasnúbená dievčina sa považovala za ženu. Porovnaj s Mat. 1:18-20, kde Mária „bola zasnúbená Jozefovi, prv ako sa zišli“, a opisuje sa už ako Jozefova žena: „Jozefe, synu Dávidov, neboj sa prijať Máriu svoju **manželku,** lebo to, čo je splodené v nej je zo Svätého Ducha.“ Už tretíkrát si čítame: „teda odpraceš také zlo zo svojho stredu“ (Viď tiež v. 21,22).

4) PRÍPADY, KEĎ SA ČLOVEK POSTAVIL NA ODPOR HRIECHU (v.25-27)

V tomto prípade žena volala o pomoc, ale nikto jej nepomohol. „Lebo ju našiel na poli; zasnúbená dievka kričala, a nebolo nikoho, kto by ju bol zachránil.“ Nebola to jej vina, zomrieť mal muž. Bol vinný zo znásilnenia (v.25). Toto zdôrazňuje dokonalú spravodlivosť Božieho zákona.

C. A. Coates poskytuje takúto aplikáciu: „Z ďalších slov tejto kapitoly je možné usudzovať, že v „meste“ je bezpečnejšie ako možno v „poli“. Ak sa držíme v blízkosti našich spoluobčanov, je tu istá záruka; spoločenstvo svätých je plné ochranného vplyvu. Vzďaľovaním sa často stávame ľahkou korisťou pokušenia.

5) PRÍPADY ZVEDENIA (v.28–29)

Táto časť sa zaoberá ďalším prípadom predmanželského pohlavného styku. Tu muž zvádza mladú ženu, ktorá ešte nie je zasnúbená. Priestupník dostáva príkaz poskytnúť finančnú náhradu, vziať si dievča a nikdy ho nesmel prepustiť. To zdôrazňuje poznámku zo začiatku našej úvahy o dôslednom učení Svätého Písma, že telesný pohlavný styk je obmedzený na manželstvo, a len na manželstvo.

Výstraha: „Utekajte pred smilstvom!“ je úplne jasná. Všimnime si, že je to „**Utekajte** pred smilstvom“! Znamená to presne to čo hovorí: „Utekajte od toho preč“. Nepribližujte sa k nemu čo najbližšie a pritom netvrďte, že sa mu nikdy nepodriadite. Zostaňte ďaleko od neho!“ Tento citát je prevzatý z kapitoly s názvom „A čo so sexuálnymi vzťahmi?“ knihy „Čo s tým“, ktorá je druhým dielom série s názvom „*Otázky, ktoré sa pýtajú mladí*“. Jej prečítanie všetkým odporúčame. Hovorí o tomto a s ním spojenými predmetmi jasne, ale citlivo a ohľaduplne.

6) PRÍPADY INCESTU (v.30)

Toto bol hriech, ktorý spôsobil stratu dobrej povesti zboru v Korinte. „Také smilstvo, o akom ani medzi pohanmi neslýchať, aby mal niekto ženu svojho otca.“ (1.Kor. 5:1) Také správanie bolo pod Božím zlorečenstvom (5.Moj. 27:20). K tomu už nie je potrebné viac hovoriť.

Musíme pamätať na to, že ako Boží ľud sme „umytí… posvätení… ospravedlnení v mene Pána Ježiša a Duchom nášho Boha“ (1.Kor. 6:11), a podľa toho sa teda aj správajme.

„Posilnite spustené ruky, zomdlené a klesajúce kolená zmocnite.“ (Izaiáš 35:3)

Našiel som malé kuriatko ďaleko od jeho matky. Myslel som, že je už mŕtve. Vzal som ho do svojich rúk a zisťoval, či ešte žije. Pootvorilo zobáčik. Pri práci som ho mal pri sebe, nosil som ho vo vrecku. O hodinu už stálo na nohách a ďalší deň som ho už nerozoznal od ostatných.

Koľkí bratia a sestry by ešte nasledovali Pána, keby im boli veriaci preukázali trochu tepla a povzbudenia.

Plač Jeremiášov (4:1–12)

P. Harding, Škótsko

V minulom čísle tohto časopisu sme si povedali, že v 4. kapitole Plaču Jeremiášovho je sedem vecí, ktoré spôsobili, že sa Jeremiáš sklonil pred Bohom s obťažkaným a znepokojeným srdcom, dôsledkom čoho bolo jeho hlboké sebaspytovanie a slzy. Prvými tromi a ich praktickým uplatnením pre veriacich sme sa už zaoberali, a v tejto úvahe budeme hovoriť o posledných štyroch.

Verš 4: Strata duchovnej výživy

„Jazyk kojenca prilepil sa na jeho ďasno od smädu; deti si prosia chleba, ale nieto nikoho, kto by im odlomil.“ Toto je výsledok tretieho verša. Tí, ktorí by mali výživu poskytovať, to nerobia pre nedostatok lásky. Dary, ktoré Duch udeľuje, sú určené na duchovnú výživu svätých. V miestnom zbore má byť dostatok chleba a ešte má aj zvýšiť. A predsa napriek tomu dnes mnohí svätí trpia duchovnou podvýživou. V dnešnej dobe sa prejavuje veľký nedostatok múdrych správcov, ktorí by boli schopní poskytnúť deťom v rodine potrebný pokrm. Rovnako je potrebný užitočný a zdravý pokrm, ktorý by obsahoval všetky prvky pôsobiace duchovné zdravie v Božom ľude. V 2.Tim. 1:13 sú za takýto pokrm označené „zdravé slová“, výživné slová, ktoré obsahujú všetko potrebné pre vznik a udržiavanie duchovného zdravia. V 2.Tim. 2:2 apoštol Pavel zameriava svoju pozornosť na učenie, dôležitú, inšpirovanú, poučnú pravdu, ktorá buduje a skrášľuje charakter veriaceho. V tomto verši máme spomenuté aj odovzdávanie Božej pravdy z pokolenia na pokolenie. Zodpovednosťou tohto pokolenia je aj odovzdávanie neporušenej Božej pravdy. Ak sa to nedeje, dôsledkom je okrádanie svätých o duchovnú výživu. Náš štandard pravdy a štandard správania je založený na učení apoštolov, ktoré obsahuje Nový Zákon.

Verš 5: Strata duchovného bohatstva a dôstojnosti

„Tí, ktorí jedávali rozkošné jedlá, hynú na uliciach.“ Aby bola zdôraznená hojnosť, spomínajú sa tu bohatí. „Tí, ktorí boli chovaní v šarláte, objímajú hnojisko.“ Na vyzdvihnutie dôstojnosti sú menovaní príslušníci kráľovskej rodiny. Hojnosť a dôstojnosť idú spolu. Ak zažívame požehnanie nášho dedičstva a sýtime sa Božím Slovom, vtedy budeme duchovne bohatí. Ak dovolíme, aby v nás Božie Slovo prebývalo bohato, budeme žiť v dôstojnosti nášho nebeského povolania a budeme bohato vystrojení k tomu, aby sme sa s naším duchovným bohatstvom – hojnosťou mohli spolupodieľať s veriacimi. Ak stratíme naše duchovné bohatstvo – hojnosť a postihne nás chudoba nízkeho zmýšľania o Bohu, Jeho Slove a zbore, stratíme svoju duchovnú dôstojnosť a charakter veriaceho pred ľuďmi. Musí to tak byť, lebo je to spolu úzko spojené. Jedno je dôsledkom druhého. Potrebujeme sa sýtiť Božím Slovom, aby sme boli duchovne bohatí. Božie Slovo je zlatou baňou Božej pravdy. V ňom môžeme usilovnosťou získať zlaté zrnká, ktoré nás urobia duchovne bohatými v Božích veciach a umožnia nám žiť v požehnaní nášho dedičstva, ktoré nám je zjavené v pravdách Písma. Také duchovné bohatstvo sa prejaví vo vývoji charakteru veriaceho a spôsobí v nás chodenie po Božích cestách. Mnohí z Božieho milovaného ľudu aj v bratských zboroch sú zasiahnutí chudobou v duchovných veciach, pretože nie sú ochotní kopať v zlatej bani božskej pravdy, čo potom vedie k zakrpatenému vzrastu a strate duchovnej dôstojnosti.

Ak dovolíme, aby v nás Božie Slovo prebývalo bohato, budeme žiť v dôstojnosti nášho nebeského povolania.

Verše 7–8: Strata oddelenosti

Verš 7 odhaľuje krásu nazarejstva – krásu byť iný, byť oddelený. „Jej nazareji boli čistejší ako sneh, belší ako mlieko, čo do tela boli rumenejší než korále, svojou postavou ako vytesaní zo zafíra.“ No to všetko však už bola iba minulosť, ako zdôrazňuje ôsmy verš: „čistejší ako sneh, belší ako mlieko“. Čistota oddelenosti od všetkého, čo môže poškvrniť, od všetkého čo je v rozpore s Božím Slovom spôsobí svoju vlastnú krásu: „čo do tela boli rumenejší než korále“. Príkladom nám môže byť kniha Daniela 1:8,15. Tento opis zobrazuje zdravie a sviežosť bohabojného charakteru, čo je výhradným dôsledkom trávenia času v Božej prítomnosti a nepretržitého konania vo veciach Božích. Preto znie ďalší popis: „svojou postavou ako vytesaní zo zafíra“. Zafír má nebeskú farbu, ktorá hovorí o nebeskom správaní sa, spôsobe a štýle života. Žiaľ, veci sa zmenili, „teraz je ich tvárnosť ako sadze“. Už sa nevyznačovali krásou nazarejov, čistotou oddelenosti, ale vzďaľovaním od Božej pravdy: „nepoznajú ich na uliciach“. Už neboli známi ako nazareji, už neboli známi ako rozdielni od ostatných, žili rovnako ako všetci ostatní, nebolo na nich vidieť, že na nich má právo Boh: „ich koža prischla na ich kosť; uschla ako drevo“. Ich zdravie a sviežosť urobili miesto slabosti a ľahostajnosti. To všetko nám zobrazuje stratu oddelenosti pre Boha, stratu duchovnej krásy nášho oddelenia Pánovi. Nazarej bol v Izraelovi jednoducho výnimočnou osobou, ale výnimočnou iba v tom, že sa dobrovoľne oddelil pre Hospodina. Ktorýkoľvek Izraelita mohol byť nazarejom, ale nie každý Izraelita ním bol. Mnohí môžu povedať: „nebuď nerozumný, my konáme tieto veci, prečo by ste to nerobili aj vy?“ No odpoveď by mala znieť: „pretože sme sa oddelili pre Hospodina“. Mnohí sa môžu vysmievať a nazývať takých ľudí zákonníckymi, úzkoprsými a čudnými, ale oni nemôžu konať veci, ktoré iní radostne konali jednoducho preto, že boli oddelení pre Hospodina. V Žalme 84:11 máme pozoruhodné porovnanie: „Radšej volím sedieť na prahu v dome svojho Boha než bývať v stánoch bezbožnosti (bezzákonnosti)“. Tento kontrast je medzi domom svojho Boha (miesto Božej prítomnosti a Božej vlády) a stanmi bezbožnosti (miesto bezzákonnosti, kde bola božská vláda zavrhnutá a odložená nabok). Žalmista, ktorý bol vďačný za Božiu prítomnosť a vážil si Božiu vládu, mal veľkú záľubu v oddelení od všetkého toho, čo nebolo v súlade s Božím charakterom a Božími požiadavkami. Ak si vážime čo to znamená byť v miestnom zbore v oblasti božskej vlády a dôstojnosti božskej prítomnosti, bude nám nadmierne príťažlivá cesta oddelenosti od každého druhu bezzákonnosti. Stratili sme krásu duchovného nazarejstva? Zákon nazarejov sa nachádza v 6. kapitole 4. knihy Mojžišovej, ktorá je rozdelená na dve časti: verše 1-21 sa zaoberajú zákonom nazarejov a verše 22-27 hovoria o kňazskom požehnaní vyslovenom nad Božím ľudom. Tieto dve veci sú tesne spojené – cesta oddelenosti pre Boha prinesie požehnanie pre Boží ľud. Kde sú dnes tí svätí, ktorí sa oddelia pre Boha – ktorí sú ochotní za každú cenu oddeliť sa pre Hospodina, aby priniesli duchovné požehnanie a moc do miestneho zboru? Strata duchovnej oddelenosti je veľkou stratou a nevyhnutne bude mať za následok duchovnú chudobu medzi zbormi.

Čistota oddelenosti od všetkého, čo môže poškvrniť, od všetkého čo je v rozpore s Božím Slovom spôsobí svoju vlastnú krásu.

Verše 9–12: Strata Božieho svedectva

Tieto verše zdôrazňujú, že Izraelský národ stratil Božie svedectvo a pre ich odstupovanie teraz na nich doliehala Jeho ruka. Strata oddelenosti pre Boha má nevyhnutne za následok stratu Božieho svedectva. Slová: „Hospodin uvoľnil cele svoju prchlivosť, vylial páľu svojho hnevu a zapálil oheň na Sione“ nám hovoria, že Izrael stratil Božie svedectvo pre ich odstupovanie od Jeho Slova. Dvanásty verš poukazuje na prekvapenie okolitých národov nad tým, čo sa stalo. Nikdy by

neuverili, že by niekedy mohol vojsť nepriateľ do brán Jeruzalema. Mnohí z nich mali za sebou trpkú skúsenosť, že Boží ľud, Izrael, bol absolútne nepremožiteľný vtedy, keď ich cesty boli v súlade s Bohom. Teraz však stratili toto svedectvo, čo malo za následok úplnú porážku a zajatie. Nepriateľ by nikdy nebol zvíťazil, keby Izrael nasledoval Božie cesty a tak mal Jeho svedectvo. To je pravdou o Božom ľude aj dnes. Nepriateľ nebude nikdy víťaziť a nezíska ani len stopu, kým budú naše cesty v súhlase s Bohom. Toto je pravdou o každom Božom dieťati a celkom iste to platí aj vo vzťahu ku každému zboru. Jedinou príčinou, prečo má nepriateľ úspech je to, že sme stratili Božie svedectvo. Všetkých sedem vecí je morálnym a duchovným spôsobom navzájom úzko spojených a stratiť jedinú z nich znamená stratiť všetky – stratiť prvú z nich znamená automatickú stratu všetkých ostatných. Aká veľká je strata istoty Božieho svedectva! Skôr ako bol Enoch prenesený, dostal svedectvo, že sa ľúbil Bohu (Žid. 11:5). Pánov príchod je veľmi blízko, už čoskoro budeme premenení a prenesení. Máme Božie svedectvo? V 2.Kor. 5:9: Pavel píše: „A preto sa aj všemožne snažíme, aby sme, buď že dlejeme doma v tele buď že sme von z domova, jemu sa ľúbili.“ V 10. verši vysvetľuje príčinu: „Lebo my všetci sa musíme ukázať pred súdnou stolicou Kristovou.“ Máme pred sebou súdnu stolicu Kristovu. Keď sa postavíme pred Súdnou stolicou Kristovou, jedinou vecou, ktorá bude vtedy platiť bude Božie svedectvo. Máme vo svetle týchto skutočností túžbu ľúbiť sa Mu a mať Jeho svedectvo?

Len jediný život, áno len ten jediný,

Okamih prchavý môže byť posledný;

A v „ten deň“ v ústrety Pánovi,

Vzdať slávu vernému sudcovi;

Len jediný život, čo je hneď minulosť

to dielo Kristovo obstojí na večnosť.

(C. T. Studd)

Satanov útok na veriaceho v Krista

Bryan Joyce

Útočí dnes satan na veriacich? Bojuje sa boj medzi duchovnými mocami, na ktorom sa zúčastňujeme aj my, na telesnom bojisku, alebo je len obrazným, abstraktným?

C. S. Lewis vo svojej knihe *Perelandra* popisuje scénu, v ktorej kráča priateľ na ceste zo železničnej stanice k priateľovmu domu. Pritom sa ho zmocňuje vzrastajúci pocit panického strachu a odstrašuje ho od návštevy. Keď sa napriek desivým predstavám k nemu dostal a s ním o tom rozprával, jeho priateľ (Ransom) bez váhania označil ich pôvod v neviditeľných silách zla, ktoré si neželali, aby sa k nemu dostal...

Je jasné, že na ktoromkoľvek mieste sveta sú veriaci pod priamym a skutočným útokom satana a jeho síl. Tieto mocnosti sú celkom určite skutočné a nepochybne činné vo svete aj dnes. Až som sa zachvel, keď som počul priame svedectvá veriacich súvisiace s týmito útokmi a často som si želal mať možnosť ich degradovať iba na fikciu a klam. No oni nie sú ani jedno, ani druhé.

V knihe Joba stojí satan pred Bohom a žiada, aby odstránil ohradu chrániacu Joba. „Len ma pusť k nemu.“ Pán všetkého stvorenia umožnil satanovi prístup a z toho boja vyplývajú niektoré z najväčších ponaučení pre veriacich, ktorí znášajú satanský útok. Na Jobovi môžeme pochopiť, že satan používa nasledovné ľsti: zvádza mužov a ženy, zneužíva počasie a nakoniec si čítame tieto slová: „Satan ranil Joba“. To môže byť iba ťažko metafora.

Tento útok je úplne skutočný a tí, ktorí ho okúsili, môžu potvrdiť, že prítomnosť zlého je nepopierateľná. Niektorí utrpeli telesné zranenia, niektorých ovládli pochybnosti, strach, bezradnosť a žiaľ. Opisujú to ako keby sa pred nimi otvárala stále hlbšia a hlbšia priepasť, z ktorej nemôžu nájsť cestu von. Toto nie je nemoc, ktorá by sa dala klinicky diagnostikovať, ale sústredený duchovný útok na život veriaceho.

Tento predmet sa niekomu môže zdať čudný, ale Biblia nás upozorňuje, že „nie sú nám neznáme jeho (satanove) úmysly“. Niekedy si takéto útoky môžeme všimnúť na veriacich v našom okolí. Aj by

sme im chceli povedať: „Prečo si taký zachmúrený? Pozbieraj sa! Zatni zuby a vyškriab sa z tej jamy, v ktorej si. Veď si veriaci. Máš všetko, čo potrebuješ.“ V takejto situácii chýba veriacemu to, čo najviac potrebuje: modlitby veriacich. Sme schopní kritizovať, vymýšľať si, ale ak prestal pôsobiť ochranný štít modlitby, vtedy sa môžu veci podstatne zhoršiť, a takíto ľudia sa pod tlakom búrky môžu potopiť ešte hlbšie.

Pamätajme na satanovu predstavu: - on verí, že môže zničiť užitočnosť veriaceho pre Krista a že veriaci môže byť stratený. Verí, že pôvodom služby ľudí Bohu je ich vlastný zisk (ako to jasne povedal v 10. verši prvej kapitoly Joba: „Či si ho ty azda neohradil?“). Verí aj tomu, že každý veriaci má svoju cenu a ak mu ponúkne dostatočne vysokú sumu, podľahne (v Joba 2:4: „Kožu za kožu a všetko, čo má človek, dá za svoj život.“). Ak by si myslel niečo iné, takýto útok by nemal žiadny zmysel, čo sme už spomenuli, a jeho slová adresované Bohu, ako ich zaznamenal Job, by boli paradoxom. Pamätajte na to, že satan útočil aj na samotného Krista, čo potvrdzuje jeho naivnú predstavu, že by mohol Božieho Syna doviesť ku kompromisu a pádu.

Pamätajte na satanov cieľ: - on chce pohaniť Kristovo meno. Skutočne to môže dosiahnuť, keď navedie veriacich na neposlušnosť, keď v nich vypôsobí neúctu voči Bohu i navzájom jedného k druhému, keď ich zvedie od veľkého poslania šírenia evanjelia, alebo keď spôsobí, že stratia svoju dôveru a spoliehanie na Boha. V týchto veciach dosahuje veľké úspechy práve vtedy, keď sa naše modlitby pred spaním zmenia na prázdny rituál, pretože sa nám oči zatvárajú od únavy.

Pamätajte na satanove problémy: - 1. Bol porazený. Moc hriechu bola raz a navždy porazená na Golgotskom kríži a to má dôsledky pre tých, ktorí veria v ukrižovaného Krista. 2. Viera Božieho ľudu v Božiu pravdu, ich dôvera Jeho Slovu a jeho poznanie. Keď sa Kristus po štyridsiatich dňoch a nociach stretol so satanom v čase Jeho života na zemi, odvrátil jeho útok len slovami Písma. Jediná sila, ktorá odolá akémukoľvek útoku satana, je moc modlitby a jednoduchého spoliehania na Boha. My nemáme poňatie, čo je modlitba a čo môže dosiahnuť. Mnohí z nás len „odriekajú svoje modlitby“ a len zriedka niekto koná skutočné dielo modlitbou. Takých veriacich ani nemusíme poznať skôr, ako sa s nimi stretneme v nebi.

Milí veriaci, trávte čas osamote s Bohom. Trávte čas s inými veriacimi na modlitbe. Modlite sa so svojim manželom alebo manželkou (áno obaja sa modlite). Modlite sa so svojou rodinou. Modlite sa spoločne vo svojich domovoch. Spočiatku to nebude ľahké, ale postupom času to bude zakaždým ľahšie a budete prekvapení a udivení výsledkami. Nehanbite sa modliť v čase obeda; neviete si predstaviť, kam to jednoduché svedectvo môže viesť. Nemodlite sa len preto, aby vás ľudia videli, ale nevyhýbajte sa ani verejnej modlitbe.

Čítajte svoju Bibliu. Čítajte skutočne a nie povrchne. Naučte sa ako Boh pôsobil so Svojim ľudom v Písme a v dejinách. Naučte sa aký bol duch Božieho ľudu, keď bol pre Neho najužitočnejší a najúčinnejší. Privlastnite si toho ducha vo vašich modlitbách a vo vašom živote. Keď prechádzate skúškou, čítajte o tých, ktorí podobnými skúškami prechádzali a ako v nich jednali a zvíťazili.

Dôverujte Bohu. On je verný. On je Ten Všemohúci. On má priamy záujem o vaše dobro. On môže dovoliť satanovi zaútočiť, ale ak budete spoliehať len na Neho, On vás prevedie cez oheň ako čisté zlato.

Satan útočí. Možno, že útočí na vás práve teraz. Neurobte chybu a nemyslite si, že tento útok nie je skutočný. Nepodceňujte silu svojho nepriateľa. Spoľahnite sa na Boha a naučíte sa o Jeho sile v tejto skúške.

Balámove podobenstvá

Philip Harding

Balámovým veľkým hriechom bola túžba po peniazoch – zamiloval si „mzdu neprávosti“ (2.Pet. 2:15; Júdu 11). Meno „Balám“ znamená „skaza ľudu“, alebo „žrút ľudu“. Jeho srdce bolo zlé a prevrátené. 4.Mojžišova 22 dokazuje, že hoci navonok sa snažil byť v poriadku s Bohom, jeho srdce sa zameralo na Balákovu odmenu. Veľmi po nej túžil, ale nechcel kvôli nej ani stratiť Božiu priazeň.

Keď Balák povolal Baláma, aby prišiel prekliať Izraela, Boh jasne prehlásil: „Nepôjdeš s nimi! Nebudeš zlorečiť tomu ľudu, lebo je požehnaný.“ (4.Moj. 22:12) Už to nemohlo byť jasnejšie. Balám tam však chcel ísť a nepáčilo sa

mu, že to Boh zakázal. To je úplne jasné z druhého Balákovho pozvania. Balám sa pýtal Boha znova (4.Moj. 22:19) napriek jasnému vyhláseniu Boha pri prvej príležitosti. Jeho srdce bolo žiadostivé po zisku, ale nechcel tak vyzerať.

Takéto pokrytectvo by malo byť veriacemu cudzie. Pri druhej príležitosti Boh povedal: „Ak ťa prišli volať tí mužovia, vstaň, choď s nimi. Ale budeš robiť len to, čo ti ja budem hovoriť." (4.Moj. 22:20) Je jasné, že na Božie slová nečakal, ale nedočkavo túžil naplniť svoje vlastné žiadosti. Preto proti nemu povstal Boží hnev. Boh chcel použiť Baláma na to, aby žehnal Izraelu. Dôvodom nebola zmena Balámovej túžby alebo názoru, ale jednoducho to, že ho Boh prinútil, aby prorokoval o požehnaní Izraela. Takto Boh zmaril ľudský úmysel, aby ukázal Svoju zvrchovanosť a oznámil Svoj vlastný zámer.

Balámove podobenstvá patria Izraelu a hovoria predovšetkým o budúcom požehnaní a slávnom víťazstve Izraela na konci vekov. Tieto podobenstvá sú štyri, s tým, že to štvrté je ešte rozdelené na štyri časti. Je dôležité všimnúť si, že každé z týchto troch miest, na ktorých Boh skrze Baláma vyslovil svoje požehnanie, bolo vždy bližšie k Izraelskému táboru, čím mohol o ňom získať lepší prehľad. Slovo „koniec" z 4.Moj. 22:41 má význam „okraj".

Zdá sa, že Balák najprv vyviedol Baláma na Bálove výšiny, odkiaľ bolo vidieť len časť Izraelského tábora. Na Bálových výšinách bola sústredená celá modloslužobná moc satana, a tak sa mohol zdať Boží ľud, Izrael v menšine proti svojim nepriateľom, a teda aj ľahko poraziteľný.

K Bohu je iba jediná možnosť priblíženia - skrze oltár s obeťou, čo hovorí o dokonalej a nekonečnej hodnote jednej obeti Božieho Syna, Pána Ježiša Krista. Sedem oltárov (4.Moj. 23:1) s ich obeťami charakterizuje modlárstvo a od týchto oltárov Balám odchádza sám. Nešiel, aby sa stretol s Hospodinom, hoci očakával aj tú možnosť, že ho Hospodin zastaví – „snáď mi príde Hospodin v ústrety" (4.Moj. 23:3). V skutočnosti odišiel hľadať čary. Je zaujímavé, že z hebrejského slova „čary", je odvodené slovo „had". Balám sa teda snažil, ak to bude možné, využiť moc satana proti Izraelovi, aby ich okradol o zem, ktorú im Boh zasľúbil.

Izrael prešiel púšťou a ich cesta sa teraz blížila ku koncu. Mohol by im satan akýmkoľvek spôsobom zabrániť vstúpiť do zasľúbenej zeme? Prostredníctvom faraóna sa ich pokúsil zadržať v Egypte, ale bez úspechu. Teraz sa pomocou Baláka a Baláma pokúša zadržať Boží ľud pred Kanaánom. Mohol uspieť? Izrael vyšiel z Egypta a spieval pieseň víťazstva. Teraz stál na hranici zasľúbenej zeme. Môže satan využiť ich predchádzajúci neúspech, aby ich zadržal pred zasľúbenou zemou alebo bude Boh, ktorého milosť ich doviedla až sem, verný Svojmu Slovu a uvedie ich v spravodlivosti do zeme? To je otázka.

Satan nemohol spochybniť pravdivosť Božieho Slova, ani účinnosť Božej moci. Mohol však spochybniť Božiu spravodlivosť tým, že pôvodným obyvateľom Kanaána pre hriech súdom odníme ich vlastnú zem, a potom dá túto zem Izraelu, ktorého celé 40-ročné putovanie na púšti bolo dôkazom, že sú rovnako hriešny ľud. Nie sú snáď celé dejiny Izraela takmer bezprílkladným provokovaním Boha? No, Božia milosť zvíťazila nad všetkými ich nedostatkami a hriechom, aby ich voviedla do tejto zeme. Boh sa opäť ujíma Svojho ľudu a opakuje Svoj sľub a Svoje požehnanie napriek odporu, s akým sa do toho vložil satan, aby Boh odložil svoj ľud nabok. Každá požiadavka, ktorú satan predložil, aby zabránil požehnaniu, priniesla hojnejšiu Božiu lásku a milosť a upevnila Jeho rozhodnutie požehnať ich. Boh sa pozerá na Izraela nie tým spôsobom, akí sú sami o sebe, ale skrze bohatstvo Jeho vlastnej milosti. Toto je len obraz istoty budúceho požehnania Izraela, ktorý sa naplní vtedy, keď konečne bude môcť v plnosti zakúšať svoje dedičstvo v zasľúbenej zemi (Iza. 60:21; Ezech. 36:24; 37:21; 39:28).

Videli sme, že napriek Balámovmu rozhodnutiu vyhľadať čary, bol to Boh, s ktorým sa stretol – Elohim, mocný Boh, trojjediný Boh. Vďaka tomu sa mohol na Izrael pozerať z Božieho pohľadu a z pohľadu Božích večných zámerov, na základe ktorých si vybral Jakoba a urobil ho Izraelom, ktorý je nositeľom kráľovskej dôstojnosti v dokonalosti nového stvorenia. Spravodlivým základom tohto všetkého je jedna obeť Jeho Syna, zobrazená prostredníctvom medeného oltára na nádvorí Stánku, ktorý ležal uprostred tábora. Boh požehnal tento ľud a preto nemôže byť zlorečený. Boh kráľovsky poctil tento ľud a ten nemôže byť pošpinený alebo znenávidený.

Videli sme, že Balámova snaha zneužiť moc satana, aby Boh (Elohim) preklial Jakoba a pohrdol Izraelom bola zmarená, keď sa ho On sám zastal (4.Moj. 23:4). Boh skrze Baláma oznámil svoje požehnanie Izraela, lebo na neho hľadí z pohľadu Jeho večnej rady. Ako by z takého miesta mohol zlorečiť? V Božej večnej rade je Izrael predmetom Jeho lásky a požehnania. To je dôvod, pre ktorý bol Izrael nepremožiteľný.

Základy (12)

W. S. Stevely, Ayr

MY ŽIVÍ PONECHANÍ

Keď písal Pavel druhý list Timoteovi, bol si istý, že bude umučený pre Krista. Rovnako je jasné, že predtým sa zaradil medzi tých, ktorí budú „živí, ponechaní do príchodu Pánovho." (1.Tes. 4:15) V tomto prípade prichádzala do úvahy reálna možnosť, že Pán príde skôr, ako Pavel, zomrie. Každý veriaci, ktorý teraz číta tieto slová, patrí do tej istej skupiny ako vtedy apoštol.

Zasľúbenie o Jeho príchode

Spomedzi všetkých zasľúbení, ktoré dal Pán Ježiš svojim učeníkom v tej vrchnej dvorane, im pochopiteľne prinieslo najväčšie potešenie práve to o jeho príchode pre nich. „Keď odídem… prídem zase a poberiem si vás k sebe." (Jána 14:3) Nie je možné pochybovať o tom, že On opäť príde. Toto zasľúbenie jasne hovorí, že účelom Jeho príchodu pre Svojich učeníkov je, „aby ste tam, kde som ja, aj vy boli", a to miesto je u Otca, „v dome môjho Otca". Slová o nádeji Cirkvi, že bude v nebi, sú zapísané veľkým počiatočným písmenom, a to ako na tomto, tak aj na iných miestach Nového Zákona. Napriek tomu sú však ďalšie podrobnosti súvisiace s Jeho príchodom, ktorý očakávame, predmetom veľkého sporu.

Jeho príchod na zem, aby prevzal vládu nad kráľovstvom

Keď uvažujeme o Jeho príchode, je potrebné poznať z toho vyplývajúce dôsledky pre rôzne skupiny ľudí. Napríklad: V Zjavení Jána 19 je Jeho príchod opísaný ako príchod mocného bojovníka, ktorý prichádza z neba, aby porazil každého Božieho nepriateľa a predovšetkým preto, aby bojoval proti šelme (človek hriechu, antikrist, táto osoba je nazývaná rôznymi spôsobmi). Pôjde o neprehliadnuteľnú a pozoruhodnú udalosť, ktorá privedie mnohých ľudí na súd.

V Písme sa o tejto udalosti hovorí aj na iných miestach. V Evanjeliu Matúša 24:37–41 Pán Ježiš porovnáva túto udalosť s potopou. Ľudia pred potopou sa správali ako keby Boh nejestvoval, alebo ak aj jestvoval, nebol dôležitý. Ale prišla potopa „a všetkých zachvátila" v súde. A tak zahynuli. Jediný, ktorému Boh umožnil, aby zostal a užíval Boží svet, bol Noe a jeho rodina. Náš Spasiteľ však pokračuje a vyhlasuje, že v ten deň „dvaja budú v poli, jeden bude vzatý a druhý zanechaný." Toto podobenstvo si vyžaduje, aby sme pochopili, že ten vzatý je vzatý pre súd, ten zanechaný, ako Noe, je ponechaný na požehnanie tu na zemi.

Pod požehnaním ľudí ponechaných na zemi po príchode Pána Ježiša z neba, ktoré je opísané v Zjavení Jána 19, sa rozumie možnosť žiť v Jeho tisícročnom kráľovstve. Skutočnosť, že On príde na zem presne, ako je to v Písme napísané je zdôraznená tým, že Jeho nohy budú stáť na Olivovom vrchu. (Zach. 14:4) Súd, ktorý sa v tom čase bude konať, zastihne ľudí úplne nepripravených. Podobne ako tí pred potopou, budú žiť bez záujmu o Boha. Napriek neustálemu kázaniu budú proti nemu rovnako zatvrdení ako boli tí, ktorí počúvali Noeho počas stavby korábu. Ani tí, ktorí si uvedomujú skutočnosť Jeho príchodu, nebudú vedieť presný čas, hoci im udalosti opísané v Zjavení Jána kapitole 4 -18 budú svedčiť, že „je blízko".

Tí, ktorí budú v tomto čase pred Jeho zjavením kázať, budú pochádzať predovšetkým zo Židovského zostatku, ale budú medzi nich nepochybne patriť aj pohania, ktorí uverili nimi kázanej zvesti. Kazatelia a tí, ktorí uverili ich zvesti, budú očakávať Spasiteľa a im bude patriť zasľúbenie, že vojdú do Jeho kráľovstva tu na zemi. Židia medzi nimi sa budú radovať, že zasľúbenia dané „otcom" sa čoskoro naplnia. Ich príslušnosť medzi Židov bude dôležitá a bude zachovávaná. V tisícročnom kráľovstve bude Jeruzalem pútnickým miestom pre všetky národy. Ľudia sa „chopia krídla rúcha muža Žida a povedia: Nože nech ideme s vami, lebo sme počuli, že je Boh s vami." (Zach. 8:23) Vyhlásenia podobné tým, ktoré sme tu spomenuli, nie je možné chápať inak ako uznať, že nádej tisícročného kráľovstva nie je rovnaká ako nádej poskytnutá Cirkvi. To, že na zemi bude existovať obdobie neporovnateľného pokoja a spravodlivosti sa v proroctvách Starého Zákona spomína tak často, že to vôbec nie je

potrebné zdôrazňovať. Ako príklad môžeme spomenúť iba jedno: Izaiáš 2:2-4 hovorí o tom dni, keď „bude pevne stáť vrch domu Hospodinovho hore na vrchu vrchov… a pohrnú sa k nemu všetky národy.“ Práve na tomto mieste môžeme zistiť, „že nepozdvihne národ proti národu meča, ani sa viacej nebudú učiť boju“.

Vychvátenie Cirkvi

Ako sme už vyššie spomenuli, na rozdiel od toho má Cirkev a jej údy „dedičstvo v nebi“. Navyše pokiaľ ide o Cirkev, nerobí sa rozdiel medzi Židom a pohanom. Ona nečaká na to, aby dostala zem zasľúbenú Abrahámovi a národom jeho potomkov.

Ako sa potom naplní nádej Cirkvi? Podľa už citovanej 14. kapitoly Evanjelia Jána príde Pán Ježiš osobne vziať „svojich“, aby boli s Ním tam, kde je On; to miesto je doslovne označené ako dom Jeho Otca. Ďalšie svetlo na tento predmet vrhá list 1.Tes. 4:17, ktorý učí, že „my živí ponechaní budeme razom s nimi vychvátení… v ústrety Pánovi do povetria“, takže budeme večne s Ním. Toto vychvátenie nie je za účelom súdu, ale k požehnaniu. Je to presne naopak ako v Mat. 24. Ide o úplne inú udalosť.

Toto vychvátenie nie je za účelom súdu, ale k požehnaniu.

Za výrazom „vychvátenie“ je skrytý význam vystihujúci náhle, nečakané zmocnenie sa. Používa sa pri rôznych okolnostiach a dobre je zobrazené v podobenstve o rozsievačovi. Semena, ktoré padlo vedľa cesty, sa zmocnia vtáky. Pán vysvetľuje, že je to obraz o činnosti satana. „Potom prichádza ten zlý a uchvacuje to, čo bolo posiate.“ (Mat. 13:19) Podobne je aj v Skutkoch 23:10 opis o Pavlovom vytrhnutí zo zástupu rímskymi vojakmi, ktorí dostali povel, „aby zišli a vytrhli ho spomedzi nich a odviedli do tábora“. Dôvod pre to je jasný a dobre ospravedlňuje použitie tohto zastaralého výrazu „vytrhnutie“ (rapture). Je potrebné spomenúť, že výraz vytrhnutie (rapture) sa teraz zvyčajne týmto spôsobom nepoužíva. Takéto obšírne vysvetlenie výrazu vytrhnutie (rapture) je potrebné z toho dôvodu, aby bolo isté, že jeho význam čitatelia v dnešnej dobe správne pochopia.

Keďže opis tejto udalosti nie je rovnaký, ako nám zjavenie Pána Ježiša uvádza 19. kapitola knihy Zjavenia, môže nám to pomôcť pochopiť, že Božie zasľúbenia voči Izraelu budú naplnené. Ak by boli rovnaké, vtedy by nebol žiadny rozdiel medzi Izraelom a Cirkvou. Je veľmi rozšírené nesprávne učenie, že kdekoľvek je možné čítať o zasľúbeniach Izraelovi, stačí jednoducho zameniť tento národ za Cirkev. Rozdiel medzi vychvátením Cirkvi zo 4. kapitoly 1.Tesaloničanom a zjavením Pána Ježiša v 19. kapitole Zjavenia Jána, nie je možné odstrániť takýmto spôsobom.

V budúcnosti sa Izraelský národ ešte raz stane stredobodom Božieho pôsobenia na zemi. Vo všeobecnosti je význam 11. kapitoly listu Rimanom veľmi jednoduchý, hoci nie je ľahké vysvetliť niektoré detaily. Písmo hovorí: „Zatvrdenie z čiastky stihlo Izraela dotiaľ, dokiaľ nevojde plnosť pohanov, a tak bude celý Izrael spasený.“ (v.25–26) Zase na inom mieste sa spomína, že „nijakým činom neželie Boh darov svojej milosti a svojho povolania“. (v.29) Je ťažké predstaviť si také vysvetlenie tejto kapitoly, ktoré by mohlo viesť k inému záveru, že Boh spôsobí skrze Izraela ich vlastné požehnanie ako i požehnanie pohanských národov.

Z tohoto teda vyplýva, že hoci sa v tejto dobe každý spasený človek stáva údom „tela Kristovho“, Cirkvi, potom v čase, keď bude Izrael obnovený, to musí byť úplne inak. V tom čase bude každý Žid, ktorý činí pokánie, vyznáva, že Pán Ježiš je skutočne Kristus, Mesiáš a obráti sa k Bohu, pripočítaný k „zostatku“, ktorý pretrpel „veľké súženie“ a bude účastný veľkého požehnania pri príchode Spasiteľa v sláve. V tej dobe však už Cirkev nemôže byť na zemi, a preto ani nemôže byť „pripočítaný“ k nej. Ona už bude v nebi ako Kristova nevesta.

Vychvátenie sa musí udiať predtým, ako sa naplnia proroctvá týkajúce sa Izraelského národa. Tieto dve rôzne udalosti oddelené istým časový úsekom patria do všeobecného opisu Kristovho návratu.

Kým sa tak nestane, má každý z nás veľkú zodpovednosť. Je ňou konanie Božieho diela, ktoré je určené každému z nás. Vychvátenie sa môže odohrať už v krátkom čase. Zatiaľ, čo ho očakávame, nemáme stáť a „hľadieť do neba“ (Skut. 1:11). Tí, ktorí sú „živí ponechaní do príchodu Pánovho“ (1.Tes. 4:15), majú (do)konať im zverenú službu.

Budúcnosť s tisícročným kráľovstvom, alebo bez neho? (4)

David McAllister, Livingstone, Zambia

4. ROZDIELY MEDZI IZRAELOM A CIRKVOU

Ďalšou príčinou, prečo veríme v budúce Tisícročné kráľovstvo je, že veríme Biblii, ktorá robí jasný rozdiel medzi Izraelom a Cirkvou: oboje je Božiemu srdcu drahé, ale sú odlišné, a patria im rozdielne zasľúbenia i úlohy v Božích zámeroch.

Teraz sa budeme zaoberať tým, čo Nový Zákon učí o Cirkvi. Rozhodujúcim miestom je list Efežanom 3:1-12, kde je opísaná (v.3-4) ako „tajomstvo". Čo je „tajomstvo"? Nasledujúci, piaty verš nám hovorí, že je to niečo, čo „za iných pokolení nebolo oznámené ľudským synom, ako je teraz zjavené Duchom jeho svätým apoštolom a prorokom." Ďalšie časti Písma (Rim. 16:25; Kol. 1:26; Efež. 3:9) učia tú istú vec. To je pravda, ktorá nebola zjavená v predchádzajúcich časoch, ale ktorú Boh oznámil až teraz. V krátkosti: je to niečo o čom nehovorí Starý Zákon, iba Nový Zákon.

Čo je to „tajomstvo" z prvej časti Efežanom 3? To je pravda o „jednom tele": Židia a pohania spolu spojení v tom „istom tele" (v.6). Pavel to nazýva menom „jeden nový človek" (2:15). Cirkev nevznikla vývojom Izraela, ani sa k nemu nepripojila; je to úplne nová a rozdielna entita, ktorá bola „skrytá v Bohu" (v.9) a „teraz" predstavená (v.10). Snáď ani nie je možné nájsť jasnejšie prehlásenie o skutočnosti, že sa Cirkev nenachádza v Starom Zákone, ako toto.

Keď bol Pán Ježiš na zemi, povedal: „Ja zbudujem svoju Cirkev" (Mat. 16:18). Na tomto mieste je použitý budúci čas slovesa, čo zdôrazňuje, že Cirkev v tom čase, keď to povedal, ešte nejestvovala. V liste Efežanom 1:20-23 čítame, že Ho „Boh dal za hlavu nado všetko Cirkvi", čo poukazuje na to, že Cirkev, ktorej je On Hlavou, začala jestvovať v dôsledku Jeho vzkriesenia, vystúpenia a oslávenia. Krst vo Svätom Duchu sa odohral na deň Letníc, krátko po tom, čo On vystúpil späť do neba (Skut. 2) a týmto krstom boli všetci veriaci pokrstení do jedného tela (1.Kor. 12:13). Počiatok Cirkvi je teda na Letnice.

V Novom Zákone sú Izrael a Cirkev jasne rozlíšené. Napríklad, keď Pavel hovorí o sebe v liste Filipänom 3, dôsledne rozlišuje medzi „Izraelom" (v.5) a „Cirkvou" (v.6).

Táto nová entita teda začala existovať v tomto čase, odlišná od Izraela. Nepatria jej mnohé zemské požehnania zasľúbené Izraelovi v Starom Zákone, ale „duchovné požehnania" (Efež. 1:3), ktorými sme požehnaní v Kristovi. Máme v Ňom množstvo požehnaní, ale zasľúbenia o zemi a požehnaní celého národa sú určené iba Izraelu a tie ešte stále platia. Neprešli na nás. Boh sa postará o to, aby sa v tom prichádzajúcom dni presne naplnili.

Ten, kto popiera Tisícročné kráľovstvo, môže vzniesť množstvo námietok.

Prvá: - že sa v Starom Zákone neučí o Cirkvi.

Na to odpovedáme, že s touto pripomienkou súhlasíme! Zaiste, veď je to presne to, čo sa snažíme povedať, že Cirkev je „tajomstvom", ktoré v Starom Zákone nebolo zjavené, ale teraz je zjavené, ako to Nový Zákon učí.

Druhá: - že Starý Zákon neobsahuje žiadny záznam, ktorý by potvrdzoval, že Boh by mal Izrael odložiť nabok, vytvoriť Cirkev a potom zase naspäť prijať Izrael.

To nie je pravda! Hoci sa Cirkev v Starom Zákone nespomína, on (Starý Zákon) hovorí o Izraeli, že je Bohom zavrhnutý, a potom zase prijatý. Príkladom toho je Hozeáš 1:10-11; ďalším je „sedemdesiat týždňov v Danielovom proroctve" (9:24–29). Týchto 69 týždňov-rokov (483 rokov) ktoré uplynuli medzi príkazom na obnovenie Jeruzalema (v.25) a smrťou Mesiáša (v.26), bolo dobre stanovených; jeden „týždeň" (sedem rokov) teda ešte zostáva a ten sa ešte musí naplniť v budúcnosti. Doba Cirkvi patrí medzi 69. a 70. týždeň. Keď Pán Ježiš čítal z 61. kapitoly knihy Izaiáša v Nazaretskej synagóge (Luk. 4:16–21), zastavil sa po prečítaní proroctiev o Jeho prvom príchode a nečítal tie, ktoré sa týkali Jeho druhého príchodu. Táto medzera vytvorila miesto pre súčasnú dobu. Opisujú to aj Skutky 15:14–17, kde môžeme čítať, ako si Boh vezme z pohanov „ľud na svoje meno" (v.14), a potom bude Izrael obnovený (v.16).

Tretia: - že zasľúbenia, ktoré boli v Starom Zákone dané Izraelovi platia aj pre Cirkev v Novom Zákone, a tak sú Izrael i Cirkev postavené na rovnakú úroveň. Príkladom je

proroctvo o „novej zmluve“ (Jer. 31:31-34, o ktorej sa hovorí aj v Židom 8:8-12 a 10:15-17).

To však nie je problém. Pisateľ listu Židom nám chce povedať, že (pre vyliatie Kristovej krvi) tí, ktorí sa v súčasnej dobe obrátia k Nemu, zakúšajú požehnanie odpustenia hriechov, z ktorého bude mať úžitok Izrael v budúcnosti. Nepopiera to skutočnosť, že ho Izrael bude zakúšať v budúcnosti; ani to neznamená, že by bol Izrael a Cirkev jedno a to isté. (Budeme sa tým podrobnejšie zaoberať, keď dá Pán, v ďalšom článku o „novej zmluve“).

Ak teda budeme „krojiť slovo pravdy ako sa patrí“, môžeme predísť mnohým nejasnostiam. Musíme vedieť, že je rozdiel medzi Izraelom (ktorý je v súčasnej dobe v nevere, ale bude mať slávnu budúcnosť, keď pozná Ježiša Krista ako pravého Mesiáša), a Cirkvou, ktorá je tajomstvom, neznáma v Starom Zákone, zhromažďovaná z mnohých národov, a skrze ktorú je teraz oznamovaná „prerozmanitá múdrosť Božia“ (Efež. 3:10).

Patria nám v Pánovi Ježišovi Kristovi mnohé a nádherné požehnania súčasné i budúce; ale ani jedno z nich neruší zasľúbenia o veľkých požehnaniach pre Izraela a národy, ktoré sa naplnia v Tisícročnom kráľovstve.

Vodcovstvo (6)

A. J. Higgins, Haddon Heigts, New Jersey

GEDEON A KOMUNIKÁCIA

Od roku 1981, do roku 1989 sídlil v Bielom dome v USA človek nazývaný „Veľký komunikátor“. Ronald Regan nebol najvýrečnejším zo všetkých hovorcov; nepatril však ani medzi najlepšie sa vyjadrujúcich ľudí sídliacich v takzvanej „Oválnej pracovni“; ani nebol najbystrejším intelektuálom zo všetkých vodcov. Vedel však komunikovať s obyčajnými ľuďmi.

Medzi najdôležitejšie vlastnosti každého vodcu patrí aj schopnosť komunikovať. Väčšina ľudí si myslí, že schopnosť komunikovať sa obmedzuje na zrozumiteľné vyjadrovanie vlastných postojov a náhľadov, schopnosť ovplyvniť iných svojou presvedčivou logikou a nepochybnými argumentmi. Niektorí dokonca cítia, akoby úroveň schopnosti komunikovať priamo súvisela s úrovňou hlasitosti. No schopnosť komunikovať je závislá najmä na schopnosti počúvať; možnosti vypočuť iných, rozumieť im a vyjadriť pochopenie pre nich. Aj keď nie vždy s nami musia súhlasiť, iste ocenia, ak na nich berieme ohľad a snažíme sa porozumieť ich názoru. Keď to prináša ohlas, nie je to spôsobené šikovnosťou diplomacie, ani šikovnými trikmi. Úprimná komunikácia je založená na schopnosti reagovať úprimným a zmysluplným spôsobom na ostatných ľudí.

Mnohí zo Starozákonných vodcov boli vynikajúcimi rečníkmi. Niektorí z nich, ako bol napríklad Nehemiáš, im predovšetkým poskytovali rady až dovtedy, kým neboli presvedčení o ich správnej ceste. Iní zase viedli vzájomným porozumením. V každom prípade boli všetci schopní oceniť názory iných a predložiť plán, ktorý mohol uspokojiť potreby Božieho ľudu, v súlade s Božou vôľou.

Vodcovia musia robiť ťažké rozhodnutia a oznámiť ich ostatným.

Úsudok

Prvou zaznamenanou komunikáciou Gedeona bol jeho rozhovor s anjelom, ktorý sa mu ukázal pod dubom v Ofre. Na vyhlásenie anjela „Hospodin s tebou“, Gedeon reagoval odpoveďou, v ktorej sa „ja“ zmenilo na „nás“ (Sud. 6:12–13).

V jeho odpovedi anjelovi nie sú známky pochybnosti, alebo neistoty. Tento človek sa zapísal do dejín svojho národa. Túžil vidieť Boha, ktorý vyslobodil Izraela z Egypta, pôsobiť aj za jeho dní uprostred útlaku Madiancov. Je to človek, ktorý poznal spoločenstvo s Bohom – čo je komunikácia na najvyššej úrovni.

Uprednostňovanie

Gedeon svoje vojsko podrobne poznal, bol dobre oboznámený s jeho zhromažďovaním i triedením. Ak chcel osloviť 32000 vojakov, ktorí boli pri svojom odchode naplnení strachom, či sa ešte niekedy vrátia do svojich domovov, musel byť veľmi šikovný. Nájsť spôsob, ako dovoliť ľuďom odísť, a pritom si zachovať tvár by iste bolo náročnou úlohou pre každého vodcu.

No Gedeon bol človekom, ktorý dával prednosť Božej vôli pred pocitom svojej vlastnej bezpečnosti. Úloha sa stala ešte ťažšou, keď mal poslať preč ďalších 9700 vojakov, ktorí chceli ísť do vojny, ale ktorí sa z vojska vyradili tým, že sa zohli k vode, aby sa napili. Nemáme zaznamenané, akým spôsobom to Gedeon oznámil tým 9700 vojakom, ale je isté, že to bol schopný urobiť bez toho, aby im ublížil alebo spôsobil v tábore zahorknutosť. Vodcovia musia robiť ťažké rozhodnutia a oznámiť ich ostatným. Preto je životne dôležité, aby to robili v obecenstve s Bohom a s hlbokým vedomím Božej vôle. No akákoľvek istota ohľadne Božej vôle v súvislosti s rozhodnutím nedáva vodcovi právo nebrať do úvahy pocity tých, ktorých sa to týka. Necitlivosť a jej ovocie, arogancia, nemá miesto vo vodcovej zbrojnici.

Ďalšou chybou pri pokuse o komunikáciu je jednoduché poskytovanie informácií s myšlienkou, že to stačí. Ktosi povedal: „Informovať znamená oboznámiť; komunikácia je nadviazanie spojenia."

Neskôr sa Gedeon v knihe Sudcov 8:22-23 stretáva s inou skúškou. Buď dá Bohu prednosť, aby On kraľoval alebo dovolí, aby ho Boží ľud vyhlásil za kráľa nad ním. Z jeho komunikácie je zrejmé, že dal Bohu prednosť. Škoda, že v otázke efodu zaváhal.

Príklad

Keď sa vojsko približovalo k Madianom, Gedeon vydal jasné a podrobné rozkazy tým, ktorí ho nasledovali. Ale ako pravý vodca „neposlal" ľudí do boja; on svojich ľudí do boja viedol. „Ako uvidíte odo mňa, tak čiňte!" (7:17) Stáva sa referenčným bodom, príkladom pre svoj ľud.

Každý vodca musí viesť. To je úplne zrejmé. Znamená to, že vždy bude v popredí a bude príkladom v živote, i v skutkoch.

Rešpekt

Pre človeka je často najväčšou skúškou schopnosť prejaviť svoju úctu, rešpekt voči iným, keď hľadajú svoju slávu, alebo sa snažia obhájiť svoje práva. V 8. kapitole knihy Sudcov slovne zaútočili muži Efraima na Gedeona. Vyjadrili svoj hnev nad tým, že boli pozvaní do boja neskôr ako ostatní (6:34-35) a nedostali pridelenú hlavnú rolu v tejto dráme. Pre nás je zaznamenané svedectvo, že sa „prudko s ním dohadovali". Ale muž, ktorý vyriešil spor s vonkajším nepriateľom (Madianom) vedel, ako vyriešiť spor s vnútorným nepriateľom. Vypočul a porozumel pýche a urazenému egu mužov Efraima. „A čože som ja také vykonal ako vy?" hovorí v pokore, múdrosti, súcite a šikovnosti. Pokračuje v rozhovore a udeľuje im hlavnú zásluhu za víťazstvo. Gedeonovi nezáležalo na tom, kto získa pochvalu, hlavne, že sa vybojovalo víťazstvo pre Boží ľud. Čítame, že „vtedy upustil ich duch od neho". Je to dôsledok jeho odpovede. Jeho mäkká odpoveď odvrátila hnev.

Ak je niekto rozdielny od iných, môže to byť znakom moci a dôvery v Boha, nie slabosti.

Podobným spôsobom pred mnohými rokmi Pinchas rozumne hovoril s Rubenom, Manassesom a Gádom na brehu Jordána. V reakcii na postavenie oltára sa Éd, Pinchas a desať kniežat postavilo proti dva a pol pokoleniam. Pinchasov návrh (že ak im nepostačuje zem a ak je to potrebné, desať pokolení im obetuje zem kvôli pokoju), bol vlastne postojom šľachetnosti a milosti. Aké múdre je prejaviť obetavého a pokorného ducha, keď hrozí možný spor a zvada! Postoj, ktorý svedčí o ochote stratiť niečo osobné (nie princípy) pre zachovanie jednoty, je ohromnou silou. Netrvať na svojej dôstojnosti alebo svojich právach môže byť ohromným svedectvom pre iných. Ak je niekto rozdielny od iných, môže to byť znakom moci a dôvery v Boha, nie slabosti.

V zbore musia vodcovia komunikovať medzi sebou, ale aj so všetkými v obecenstve. Musia sa rozprávať o svojich predstavách, pravde, povinnostiach a rozhodnutiach takým spôsobom, ktorý umožňuje každému jednotlivcovi cítiť sa ceneným a váženým údom tohto obecenstva.

Charizmatické dary

John Dennison

Satan nie je nikdy viac nebezpečný ako vtedy, keď má vo svojej ruke Bibliu (C. H. Spurgeon). Sám diabol citoval v rajskej záhrade a pri pokúšaní Pána Ježiša Božie Slovo; v tejto veci má na svojej strane mnoho tisícročné skúsenosti. Pre mnohých veriacich je dnes veľkou výzvou ohodnotiť tých, ktorí hovoria, že sú „spasení z milosti“ a svojim prstom ukazujú na verše v Biblii ako na základ toho, čo veria a konajú, a napriek tomu je ich učenie chybné. V prvých rokoch 20. storočia sa uprostred USA zrodilo charizmatické hnutie a od tej doby sa šíri ako divoký požiar po svete. Dnes sa predralo do tisícok denominácií a stalo sa atraktívnym aj pre niektorých veriacich v bratských zboroch.

Pavel sa modlil, aby Filipänia „boli schopní posúdiť, čo je dobré a čo nie“ (Filip.1:9–10). Čisté duchovné videnie je mimoriadne potrebné aj za našich dní, keďže sme obkolesení mnohým charizmatickým a letničným učením, ktoré môže niektorým ľuďom znieť ako kresťanské a biblické. Musíme byť schopní rozoznať pravdu od zvodu a byť pripravení podať svedectvo o našej viere podľa Božieho Slova.

Čo spôsobuje, že je toto učenie také príťažlivé? Prečo je to jedno z najrýchlejšie rastúcich náboženských hnutí na svete? Čo tak priťahuje ľudí na charizmatickom učení?

Jeho pôsobenie

Počujte, čo ponúka. Môžete zažiť emocionálne nadšenie svätého smiechu, uvoľnenie cez plač v Duchu, vzrušenie hovorenia jazykmi, alebo naplnenie Duchom. Môžete mať videnia, dostať svieže zjavenia, zažiť uzdravenie, alebo byť svedkom vyháňania démonov. Často sa sľubuje zdravie a bohatstvo pre vás a vašu rodinu. Koho by to nepriťahovalo? Každý chce zažiť niečo príjemné, tak kto by necítil prirodzenú príťažlivosť k niečomu takému fantastickému?

Znamená to však, že takéto senzačné zážitky, alebo niečo, čo nám spôsobuje takéto príjemné pocity, majú svoj pôvod v Bohu?

Jeho pôsobivosť

Najväčším samostatným zhromaždením na svete je dnes charizmatické „Yoido Full Gospel Church“ v Soule, v Južnej Korei, s viac ako 800000 členmi. Šiestym najväčším náboženským spoločenstvom na svete je denominácia „Božie zbory“. V súčasnej dobe viac ako 43% ľudí, ktorí sa v Spojených štátoch označujú za kresťanov verí, že charizmatické dary, ako sú jazyky a uzdravovanie, pôsobia aj dnes.

Každý sa na tom chce podieľať a nikto si neželá patriť k početnej menšine. Znamená to však, že ak je to náboženské (alebo dokonca až evanjelikálne) hnutie, automaticky je to možné vyhlásiť za spôsobené Bohom?

Jeho nárast

V roku 1900 bolo na svete 20000 charizmatikov. V roku 2000 bolo zhruba 80 miliónov charizmatikov len v Spojených štátoch, kde je jednou zo štyroch protestantských cirkví charizmatické spoločenstvo. Len o 10 rokov neskôr je podľa konzervatívneho odhadu vo svete 800 miliónov charizmatikov, z ktorých dve tretiny žijú v krajinách tretieho sveta. Pri súčasnom raste približne 20 miliónov členov charizmatických spoločenstiev ročne, sa odhaduje, že do roku 2025 ich budú viac ako 3 miliardy.

Znamená to však, že ak niečo prudko rastie, musí to byť skutočne spôsobené Bohom?

Jeho primiešavanie

Jedna z ťažkostí, ktorá spôsobuje problém s presným stanovením počtu „charizmatikov“ na svete je v tom, že niektoré druhy učenia a praxe sa objavujú v mnohých denomináciach. Na jar roku 1998 časopis „Kresťanské dejiny“ poznamenal, že vo svete existuje približne 11000 rozličných letničných alebo charizmatických denominácií. Niektoré odhady tvrdia, že polovica ľudí zapojených v charizmatickej praxi patrí medzi katolíkov. Znamená to však, že ak je to bežne akceptované v takom množstve denominácií a cirkví, automaticky to musí byť od Boha?

Jeho počiatok

V Novom Zákone grécke slovo „charisma“ znamená „dar milosti“ (Vine). Toto je bežné slovo, ktoré sa používa 17-krát, z čoho 10-krát bližšie hovorí o “milosti alebo daroch hovoriacich o nezvyčajných

mociach, odlišujúcich určitých kresťanov a umožňuje im slúžiť Kristovej Cirkvi, prijatie čoho záleží na moci božskej milosti pôsobiacej na ich duše Svätým Duchom“ (Thayer). Boží Duch dal tieto mimoriadne schopnosti ako dary veriacim za zvláštnym účelom, aby boli používané pod Jeho vedením a kontrolou.

Je nespochybniteľné, že Boh dal tieto dary veriacim. Keď to tak urobil v Novom Zákone, automaticky to znamená, že to, čo vidíme a počujeme dnes, je taktiež skutočne od Boha?

Jeho príkaz

Pán Ježiš zasľúbil niektoré z charizmatických darov v Evanjeliu Marka 16:17-18. Prvé zaznamenané zjavenie darov je v Skutkoch 2 v deň Letníc, keď Svätý Duch zostúpil na zem a začal prebývať vo veriacich. V knihe Skutkov sú zaznamenané tri príležitosti, kedy ľudia hovorili jazykmi, osem zaznamenaných uzdravení, trikrát je zachytené vyháňanie démonov a päť prípadov nešpecifikovaných zázrakov, znamení a divov. V epištolách sa učenie o charizmatických daroch nachádza v Rimanom 12:1–8, 1.Kor. 12–14, Efežanom 4:11–14, a 1.Petra 4:10–11. Je jasné, že hovorenie jazykmi, uzdravovanie a iné zázraky boli úžasným potvrdením evanjelia po smrti a vzkriesení nášho Pána. Bol to Boží plán pre počiatok doby Cirkvi, musí to však nevyhnutne znamenať, že je to Jeho plán aj pre nás dnes?

Záver

Každá pravda musí obstáť v skúške Božím Slovom. Preto, keď veľký apoštol Pavel prišiel do Beree „tí prijali slovo s celou ochotou a skúmali Písma každý deň, či je tomu tak“ (Skut. 17:11). Hodnovernosť je potrebné posudzovať samotným Písmom.

Pravdepodobne máte rodinu, susedov, priateľov, študentov, alebo spolupracovníkov, ktorí sú zapojení do charizmatickej viery a praxe. Ak nie, buďte pripravení, pretože sa možno čoskoro objaví charizmatická cirkev blízko vás.

V nasledujúcich úvahách sa chceme zamerať na veci, ako sú: hovorenie jazykmi, uzdravovanie, vyháňanie démonov a prorokovanie. Všetky tieto charizmatické veci podrobíme kontrole pod mikroskopom Písma. Kiežby nám Pán pomohol byť úprimnými a nie uprednostňujúcimi niečo, aby sme boli odvážni a nie zbabelí! Nadovšetko sa modlíme za to, aby nás tieto úvahy poučili, ako byť vernými svojmu Pánovi a takými, „ktorí sa držia verného slova“ (Tít. 1:9).

Čo hovorí Písmo?

D. Oliver

OPUSTIL OTEC SYNA NA KRÍŽI ?

Táto otázka sa zaoberá tým, čo je snáď najhlbšou pravdou Božieho Slova. Hospodin povedal Mojžišovi: „Sozuj svoju obuv so svojich nôh, lebo miesto, na ktorom stojíš, je svätá zem.“ (Skut. 7:33) O koľko viac musíme byť opatrní my, keď na svätej pôde Golgoty hovoríme o kríži a jeho utrpeniach.

Písma, či prorocké (Žalm 22:1-2), tak aj historické (Mat. 27:46; Mar. 15:34) zaznamenávajú, že Boh opustil Trpiteľa na kríži. Ten, kto v 22. Žalme volá na Svojho Boha, vyhlasuje: „Od života mojej matky si ty mojim silným Bohom“ (v.10) – vracia sa tak späť do času Svojho vtelenia. Trpiteľ je teda človek. Stojíme na pôde Písma, keď hovoríme o človekovi Ježišovi Kristovi (1.Tim. 2:5), ktorý bol na kríži opustený Bohom. No niektorí sa pýtajú: „Či nebol Trpiteľ Boží Syn?“ Áno. „Či Ten, ktorý Ho opustil nebol Otec?“ Áno. Písmo nám však nepopisuje tento obraz týmito slovami. Na to musí existovať dôvod.

Keď bol Pán pokúšaný na púšti, pokušiteľ povedal: „Ak si Syn Boží, povedz, aby sa tieto kamene stali chlebom.“ (Mat 4:3). Pán cituje z 5.Moj. 8:3 a odpovedá: „Človek nebude žiť na samom chlebe…“ (v.4). Pokušiteľ Ho nabádal, aby urobil to, čo môže urobiť len Boh – zmeniť kamene na chleby. Pán nikdy nepoužil Svoju božskú moc, aby vyrobil chlieb, ani aby porazil pokušiteľa. On sa stretol s pokušením ako človek, ktorý je závislý na Svojom Bohu a žije vierou v Božie Slovo: „Je napísané.“ To nepopieralo, že bol Boh, ani nehovorí, že jedna Jeho časť jednala ako Boh a druhá časť ako človek. Nap-

riek tomu, že v tej chvíli bol v tele, zostal a zostane na veky plne Bohom: „Lebo v ňom prebýva všetka plnosť božstva telesne.“ V tej chvíli, kedy dostal telo, sa stal a navždy zostane úplne človekom: „Slovo sa stalo telom.“ (Jána 1:14) „Prijmúc podobu sluhu stal sa (keď sa narodil) podobný ľuďom.“ (Fil. 2:7) On je bez prerušenia a naveky Boh i človek v jednej jedinečnej, slávnej Osobe. Keď ho pomazal Svätý Duch (Skut. 10:38) a Otec ho nazval: „Môj milovaný Syn“ (Mat. 3:17), predstavil sa Izraelu ako Kristus („Pomazaný“), Syn Boží (Žalm 2:2,7), Pomazaný Bohom, zasľúbený Prorok, Kňaz a Kráľ. Po tomto predstavení sa tento bezhriešny (v skutočnosti svätý) človek dokonale podriadil Svojmu Bohu – stretol sa s pokušiteľom. Dokázal, že je hodný zaujať všetky tieto úrady. On je „Ježiš Veľvodca a Dokonávateľ“ (Žid. 12:2) takého druhu viery, ktorá čerpá svoju silu z Božieho Slova. Keď dokázal, že Božie Slovo môže zvíťaziť nad každým pokušením (Luk. 4:13), stal sa Vodcom „spravodlivého, ktorý bude žiť z viery“ (Žid. 10:38). Pre ten spôsob, ktorým tento človek reagoval na to najintenzívnejšie pokušenie, dostal morálne právo posilňovať pokúšaných (ako Kňaz), privádzať iných do podriadenosti Bohu (ako Kráľ) a zvestovať im tie najväčšie Božie zjavenia (ako Prorok).

Podobne si aj dielo vykúpenia vyžadovalo Jeho ľudskú stránku. On „sám vyniesol naše hriechy na svojom tele na drevo“ (1.Pet. 2:24). „Boli sme posvätení donesenou obeťou tela Ježiša Krista, raz navždy.“ (Žid. 10:10) „Urobiac pokoj skrze krv Jeho kríža… i vás… zmieril v Jeho ľudskom tele…“ (Kol. 1:20-22). Rovnako bol plne Bohom na kríži, ako aj na večnom tróne. On sa modlil: „Otče, odpusť im“ (Luk. 23:34); „Otče, do tvojich rúk kladiem svojho ducha“ (v.46). Podobne bol dokonalým človekom, úplne závislým na Svojom Bohu. Jeho telo bolo prostriedkom, ktorým vyjadril Svoju záľubu konať Božiu vôľu (Žalm 40:8 spolu so Židom 10:5). Žil „na každom slove, ktoré vychádza skrze ústa Božie.“ (Mat 4:4) Bol človekom, ktorý nikdy nepokúšal Svojho Boha tým, že by vybočil z Jeho vôle (v.7). Ako človek bol podriadený Božiemu zákonu, klaňal sa a slúžil iba Jemu samému (v.10; Žalm 22:3). Len tento dokonalý, svätý človek mohol vyslobodiť z hriechu. Jeho telo predstavovalo úplnosť všetkého, čím On je (ako to robí obeť našich tiel Rim. 12:1); bolo vydané (Luk. 22:19) na naplnenie Božej vôle. V tom tele nesmierne trpel (Žid. 13:12; 1.Pet. 3:18), pretože Boh, na ktorého sa spoliehal, „uvalil na neho neprávosť všetkých nás.“ (Iza. 53:6) Jeho zvolanie: „Môj Bože, môj Bože prečo si ma opustil?“ vyjadruje nesmierne utrpenie v tele človeka. Prvý človek, ktorý v raji odmietol Božie Slovo (1.Moj. 2:17 a 3:6), uviedol hriech do sveta (Rim. 5:12). Druhý Človek, ktorý žil Božím Slovom aj v tom najhlbšom utrpení, „odstránil hriech“ (Žid. 9:26). To, že zostal dokonale podriadeným aj vtedy, keď bol opustený, zdôrazňuje Jeho jedinečnú dokonalosť. Hriech prišiel skrze človeka, ale zasľúbené vyslobodenie prišlo skrze človeka, ktorý je Semenom ženy (1.Moj. 3:15). Aké drahé je to vyslobodenie! Pre neho bol opustený Svojím Bohom.

Ak sa hovorí o tom, že Boh opustil svätého Človeka, je to v súlade s vyhlásením Písma a vystihuje to množstvo právd. Divíme a klaniame sa.

AKO BOL KRÍŽOM OVPLYVNENÝ VZŤAH OTCA A SYNA ?

Keď hovoríme o zvolaní: „Môj Bože, môj Bože, prečo si ma opustil?“, nemôžeme rozdeliť osobu nášho Pána na jednu božskú časť a druhú ľudskú časť. Ten, ktorý bol plne Bohom a skutočným človekom, bol na kríži opustený. V každom prípade si musíme dať pozor, ak sa budeme snažiť vysvetliť, čo sa tam vlastne odohralo.

Boh prikázal Mojžišovi učiť ľud: „Hospodin, náš Boh, je jeden Hospodin.“ (5.Moj. 6:4). Boh večne jestvuje ako tri Osoby („Na počiatku… Slovo bolo u Boha“ Jána 1:1), a predsa ako jeden Boh. Rozdelenie tohto vzťahu by zmenilo samotnú podstatu Boha – čo je nemožné. Na kríži teda nebolo žiadne oddelenie medzi Otcom a Synom. Ale človek, ktorý zvolal: „Môj Bože, môj Bože, prečo si ma opustil“ bol Božím Synom, Boh zjavený v tele (1.Tim. 3:16). On volal na Svojho Boha, ale nedostalo sa Mu odpovede a pomoci (Žalm 22:1-2). Vedel Pán Ježiš, že Jeho Otec v Ňom nemal nikdy väčšiu záľubu, ako vtedy, keď bol na kríži? Áno. Podieľal sa na Otcovej nenávisti voči hriechu? Áno. Vedel, prečo bol opustený? Áno (Žalm 22:3). Žiadal si úľavu z utrpenia, ktoré Mu tam bolo spôsobené? Nie. Cítil ohromné utrpenie spôsobené tým, že mu Boh neodpovedal? Áno. Bol snáď menej Bohom ako kedykoľvek predtým? Nemožné. Tento vzájomný vzťah medzi Otcom a Synom sa nemohol zmeniť. No v tom čase božská spravodlivosť prerušila možnosť zakúšať a prejavovať tento vzťah. Kto iný, okrem Neho, mohol vedieť, čo to znamená?

Elizeovo spoločenstvo (4)

2.Kráľ. 2:12–25; 4:38–44

J. Griffiths, Treorchy, Wales

Pokračovanie je dôkaz pravosti. Elizeus prišiel k Jordánu ako žiak. Odchádza od neho ako vodca. Duch ho viedol cez tie miesta, ktoré navštívil s Eliášom, len v opačnom poradí. Jeho služba bola ešte len na počiatku. Nová práca sa obyčajne potvrdzuje divmi, ktoré neskôr prestanú, ako to napríklad bolo aj u Mojžiša a prvotnej cirkvi. Bolo to tak aj s Elizeom. Keď Eliáš odišiel, Elizeus slúžil v moci Ducha. Podobne sme svedkami toho, že veriaci v Skutkoch slúžia v moci Svätého Ducha, keď ich Majster odišiel. Odtiaľ potom pochádza pomenovanie: „Skutky apoštolov“, alebo „Skutky Svätého Ducha“. Podobne ako Elizeus, aj apoštolovia boli svedkami vystúpenia človeka do neba a zostúpenia Svätého Ducha. O Elizeovi je povedané: „A viac ho (Eliáša) nevidel“. O Pavlovi a apoštoloch je povedané: „A tak my už odteraz neznáme nikoho podľa tela. A ak sme aj poznali Krista podľa tela, ale teraz už viacej neznáme.“ (2.Kor. 5:16)

Elizeus bol svedkom toho, ako z vystupujúceho Eliáša klesol jeho plášť. Učeníci boli svedkami zostúpenia Ducha v čase Letníc, ktorého zoslal Pán z neba. V týchto symboloch je však rozdiel: teraz tu nie je plášť, ale zvuk silného nesúceho sa vánku a rozdeľujúce jazyky ohňa.

Pri Jordáne

Elizeus roztrhol svoj odev na dve časti a siahol po Eliášovom plášti. Pavel vyzýva veriacich, aby „vyzliekli“ starého človeka ako rúcho, a „obliekli“ si nového (Efež. 4:22,24; Kol. 3:8,10). Použitý tvar slovesa hovorí o raz a navždy vykonanom skutku, v dobrote ktorého potom žijeme.

Elizeus potom udrel plášťom vody Jordánu. Aby prevzal svoju službu, musel prejsť Jordán po suchu. My tiež slúžime na druhej strane smrti. „Ale ak sme zomreli s Kristom, veríme, že budeme spolu s nim aj žiť.“ (Rim. 6:8) „Tak aj vy súďte o sebe, že ste mŕtvi hriechu, ale živí Bohu v Kristu Ježišovi, v našom Pánovi.“ (Rim. 6:11) Toto sme zažili pri obrátení, ale je to vyjadrené v našom krste.

Máme chodiť v novote života. Keď sa Elizeus stal nástupcom Eliáša, práve začínal nový deň, svitalo. Eliáš posilnený Hospodinom, chcel zvolávať oheň z neba, ale jeho nástupca Elizeus má meno, ktoré znamená: „Boh je Spasiteľom“. Zákon a jeho súd je nahradený spasením. Elizeus namiesto súdu jednal v milosti (s tromi výnimkami). Eliáš bol osamelý muž, ale Elizeus pôsobil medzi ľudom jeho dní. Podobný rozdiel je možné vidieť medzi Jánom Krstiteľom a Spasiteľom.

Synovia prorokov vedeli o Eliášovom blížiacom sa odchode a povedali o tom Elizeovi. Ale potom, ako videli posledné hodiny Eliášovho života, strávili tri dni bezúspešným hľadaním jeho tela. Podobne aj učeníci vedeli, že Kristus bude trpieť, zomrie a navráti sa k Svojmu Otcovi. No Marek nám hovorí o nevere a Lukáš o zábudlivosti Jeho nasledovníkov vo veciach, ktoré nasledovali po Jeho smrti (Mar. 16:11).

Elizeus volá: „Kdeže je Hospodin, Boh Eliášov?“ Napodobňovanie Eliášových činov presvedčilo synov prorokov o tom, že Elizeus je prvorodený s dvojnásobným podielom. Pozerali sa na človeka na zemi, a videli ducha a charakter človeka v nebi. Svet videl to isté v Skutkoch, keď veriaci slúžili svojmu vzkriesenému Pánovi v nebi. Je to možné vidieť dnes aj na nás? Dnešná cirkev je opísaná v Židom 12:23 ako „cirkev prvorodených“. My vieme o dvojnásobnom podiele prvorodených a slúžime v moci Krista, ktorý vystúpil do neba a Tešiteľa, Svätého Ducha, ktorý z neba zostúpil na zem.

Pri Jordáne

Jericho zobrazuje tento svet, ktorý je zlorečený. Sú tu zdôraznené tri veci: jeho nádherné umiestnenie, horkosť vody prameňa, ktorý pri ňom leží a neplodnosť pôdy v okolí. Pravdou je, že svet je príťažlivý, ale je poznačený smrťou (jedovatý prameň) a nedostatkom (jedovatá pôda). Svet je otrávený kvôli svojmu zdroju a je úplne neplodný pre Boha.

Odpoveď na to pripravil Pánov služobník. On si vyžaduje „nové kožice“. Staré to nemôžu vydržať. Písmo jasne svedčí a hovorí, že nie je možné zmiešať staré a nové (Mat. 9:16-17). Judaizmus a Kresťanstvo sú úplne odlišné. Boh dnes koná

nové dielo. Elizeus ide až ku zdroju problému a „sype soľ do vody“. No nebola to soľ samotná, ktorá neutralizovala jed, lebo „Takto hovorí Hospodin: Uzdravujem túto vodu. Nebude viacej odtiaľ smrti ani siroby.“ (3:21) Jed hriechu a z toho prameniacu smrť môže odstrániť len Pán. My môžeme kázať evanjelium, ale je to Boh, ktorý dáva vzrast.

V Bételi

Elizeus, sa vo svojej službe musel naučiť, že nebude všade prijatý. Rovnako sa však musel naučiť aj tomu, že tí, ktorí sa posmievajú Božiemu služobníkovi a znevažujú Božiu milosť budú nakoniec odsúdení. Bétel a Dan boli strediskami uctievania zlatého teľaťa, napodobeninou toho pravého. Bétel sa vyznačoval odpadlíctvom. Ľahostajnosť staršej generácie voči Hospodinovmu služobníkovi a jeho službe bola nahradená rúhaním sa a neznášanlivosťou prichádzajúcej generácie. Posmievali sa služobníkovi, posmievali sa vystúpeniu jeho pána a zo služby milosti si urobili „šport“. Ako je to podobné dnešnému kresťanstvu! Získavajú moc – silu z množstva tých, ktorí sa posmievajú služobníkovi a znevažujú jeho službu. (pozn. slová „malí chlapci“ sú lepšie preložené výrazom „mládež“, kde sú zahrnutí aj tínedžeri a dvadsaťroční).

Boh často zasiahne v začiatkoch novej práce súdom. Na začiatku služby v Stánku boli odsúdení Nádab a Abíhu (3.Moj. 10:1–2). Tu boli mladí z Bétela roztrhaní medvedicami. Štyridsiati dvaja z nich sa stali znamením súdu na počiatku Elizeovej služby.

V Gilgale

Toto je scéna dvoch divov pri ktorých účinkoval tento Boží muž.

i) Služba proroka (4:38–41)

Hlad (v.38) Zdá sa, že synovia prorokov neboli schopní zaopatriť sami seba potravou počas hladu. Boli úplne závislí na Hospodinovom služobníkovi. Hoci by sme mali byť vďační za tých, ktorí sú povolaní a obdarovaní Bohom k učeniu Písma, to ešte neznamená, že by sme sa mohli vyhovárať a nesýtiť samých seba Božím Slovom. Zaopatrenie z druhej ruky nemôže nikdy nahradiť osobné štúdium Biblie.

Viera (v.38) Elizeus sa sústredil na „veľký hrniec“. V čase nedostatku by nám iste pripadalo rozumnejšie navrhnúť menší hrniec. Viera sa nad to povznáša a počíta s veľkým Bohom a veľkými zdrojmi.

Pole (v.39) Z poľa nie je možné získať nič, t. j. svet nemôže uspokojiť hlad veriaceho človeka. Potrebujeme výživnú, zdravú stravu. Pohnútka, ktorá viedla jedného zo synov prorokov k tomuto návrhu mohla byť úprimná, ale jeho neschopnosť rozoznať medzi jedovatým a výživným spôsobila ľahkovernosť. Už aj ten najmladší veriaci by mal byť schopný rozoznať blížiacu sa záhubu, vďaka prítomnosti v ňom prebývajúceho Svätého Ducha (1.Jána 2:27).

Pokrm (v.40) Táto kaša bola jedovatá. V Kolosách sú vymenované jedy, ktoré spôsobujú duchovnú nemoc – filozofia, zákonníctvo, mysticizmus a gnosticizmus (kap. 2). Pavel čelí tejto „smrti v hrnci“ službou Krista. „Lebo v ňom prebýva všetka plnosť božstva telesne.“ (Kol. 2:9)

Múka (v.41) Múka, podobne ako je to u obetí, hovorí o Kristovi. On je protijed proti otrave alebo jedu falošného učenia.

ii) Služba prozreteľnosti (4:42–44)

Čo bolo prinesené? (v.42) Dobrovoľná obeť alebo obetný dar. Dvadsať jačmenných chlebov hovorí o Kristovi v Jeho ponížení. Tak ako žatva jačmeňa predchádza žatvu pšenice, tak predchádzalo poníženie Krista Jeho povýšenie. Klasy obilia t. j. klasy zŕn nám pripomínajú staré obilie zeme a hovoria o Kristovom vzkriesení – život a služba.

Čo sa tým myslelo? (v.43) – „Načo mám toto predložiť pred sto ľudí?“ Podobnú reakciu bolo možné počuť aj vtedy, keď Andrej podal Kristovi päť jačmenných chlebov a dve malé ryby: „Ale čože je to pre toľkých?“ (Jána 6:9) No Kristus nasýtil 5.000 ľudí, kde neboli zarátané ženy a deti, a ešte aj zostalo dvanásť košov!

Aký bol dôsledok? (v.44) Úplné uspokojenie. Sto ľudí sa nasýtilo a množstvo potravy ešte aj zostalo. Nielenže bol dostatok, ale ešte aj zvýšilo. Všimnite si: „… takto hovorí Hospodin“ (v.43) a „Podľa slova Hospodinovho“ (v.44). Keď si čítame „takto hovorí Hospodin“, znamená to, že bude ľud sýtený. Hospodin môže rozmnožiť to, čo sa môže zdať málo, a poskytnúť výživný pokrm pre veriaceho. Nikdy nevyčerpáme Božie zásoby. Kiežby nás Boh inšpiroval k tomu, aby sme boli podobní Gedeonovi, presvedčení o tom, že sa naše duše sýtia tým najlepším obilím!

Dobré zvesti z Neba

KRISTUS ZOMREL ZA NÁS

Prvý človek Adam zomrel, najstarší človek Matuzalem zomrel, najmúdrejší človek Šalamún zomrel, najtichší človek Mojžiš zomrel. Patriarchovia, proroci, princovia, princezné, ministerskí predsedovia, prezidenti, politici, filozofi, poľnohospodári i žobráci – všetci zomierajú. Mocný faraón sa pominul, i víťazní cisári Ríma sa museli podrobiť tomuto mohutnému nepriateľovi. Alexander Veľký nemohol obstáť pred náhlym útokom smrti. Bohatí, chudobní, slávni, neznámi, múdri i prostí, nábožní i pohania, teroristi i ochrancovia zákona – jednako musia padnúť pod jej krutým úderom.

Moc, postavenie, prestíž alebo majetok nemôžu zastaviť postup tohto hrozného nepriateľa. Nie je možné ho podplatiť, alebo presvedčiť, aby nás obišiel. Žiadne slzy, bedákanie, prosby alebo hrozby nemôžu zapôsobiť na tohto bezcitného, nemilosrdného, neusmievavého nepriateľa celého človečenstva.

Nepotrebuje cestovný pas alebo víza, obchádza všetky národy, geografické, spoločenské a politické hranice. Navštevuje paláce i chatrče, berie to najlepšie aj najhoršie, okráda rodinu o starostlivú matku a odnáša aj prepotrebného dodávateľa chleba a často okráda plačúcich rodičov o obľúbených synov a dcéry. Ohrozuje tie najužšie zväzky na zemi bez ospravedlnenia. Vykoná svoje hrozné dielo a odchádza bez slzy alebo pohľadu späť, aby videl ten žiaľ, ktorý spôsobil.

Napriek ohromujúcemu pokroku vo vede, medicíne a technológii, stále platia desivo pravdivé slová múdrej ženy z Tekoe: „Lebo je isté, že všetci pomrieme...“ (2.Sam. 14:14). Podobne aj Písmo prehlasuje s nekompromisnou istotou: „... ako je uložené ľuďom zomrieť, a potom súd“ (Žid. 9:27). Sme úplne bezmocní a nemôžeme zmeniť túto vážnu skutočnosť. S istotou je možné povedať, že ako to bolo doteraz s každým pokolením, ktoré pominulo, tak to bude aj s každým nasledujúcim. Každý človek prispeje k zvýšeniu neustále rastúcej štatistike koristi smrti.

Každý môže vidieť, že smrť je nevyhnutným dôsledkom hriechu a pretože sme všetci hriešnici, všetci musíme aj zomrieť, „Preto ako skrze jedného človeka vošiel hriech do sveta a skrze hriech smrť, a tak prešla smrť na všetkých ľudí, pretože všetci zhrešili“ (Rim. 5:12). V epištole Rimanom 6:23 čítame: „Lebo odplatou za hriech je smrť“. V liste Jakoba 1:15 čítame: „… a hriech, keď je vykonaný, plodí smrť.“

V Písme opakovane čítame, že „Kristus zomrel…“ Nebol snáď bez hriechu a nemohol zhrešiť? Smrť na Neho iste nemala právo. Jeho smrť nemožno porovnať so smrťou nikoho iného. To bol ten hlavný dôvod, prečo prišiel na svet:

„… aby milosťou Božou za každého okúsil smrť“ (Žid. 2:9),

„… aby smrťou zahladil toho, ktorý má vládu smrti“,

„… a vyprostil ich, všetkých, ktorí bázňou smrti boli po celý čas žitia držaní v rabstve.“ (Žid. 2:14–15). On nezomrel pre nemoc, starobu alebo vyčerpanosť. On bol tou jedinou Osobou, nad ktorou smrť nemala moc.

Prečo potom Kristus zomrel? Dovoľme, aby nám Písmo poskytlo nádhernú odpoveď. „… .Kristus zomrel za bezbožných.“ (Rim. 5:6) „Kristus zomrel za nás…“ (1.Kor. 15:3) V jednej Duchovnej piesni potvrdzujeme: „On zomrel, aby nám mohlo byť odpustené. On zomrel, aby nás urobil dobrých, aby sme sa nakoniec dostali do neba, spasení Jeho drahocennou krvou.“

Milý priateľ, zdôver sa Mu a smrť pre Teba viac nebude postrachom, ani sa nebudeš báť večného súdu, ktorý príde na všetkých, ktorí zomrú v nevere.

„A Tomáš mu povedal: Pane, nevieme, kam ideš, a ako môžeme vedieť cestu?“ (Jána 14:5)

Tomáš položil životne dôležitú otázku, ktorá sa týka nášho večného údelu. Sú len dve cesty, ktoré vedú do večnosti: úzka cesta, ktorá vedie do života a široká, ktorá vedie do zahynutia (Mat. 7). Vo večnosti je nebo, alebo peklo. Táto otázka je veľmi vážna. Nedajte sa zviesť: „Niektorá cesta je priamou pred človekom; ale jej koniec cestami smrti.“ (Prísl. 16:25) Reformácia, náboženstvo, dobré skutky a úprimnosť sú niektoré z ciest, ktoré sa môžu zdať správne, ale sú falošné. Je len jedna cesta. Pán Ježiš povedal: „Ja som cesta, i pravda i život; nikto nepríde k Otcovi, len skrze mňa.“ (Jána 14:6)

„Jako to urobíš pri pyšnom zdutí Jordána?“ (Jeremiáš 12:5)

Vstúpenie do vzopätého Jordána je obraz vstupu do smrti. Ľudia tam vstupujú rôznymi spôsobmi. Voltaire kričal najzúfalejšie: „Opustený som od Boha i ľudí! Dám polovicu svojho majetku tomu, kto mi dá šesť mesiacov života.“ Ošetrovateľka, ktorá mu posluhovala zvolala: „Ani za všetko bohatstvo v Európe by som nechcela vidieť zomierať ďalšieho neverca.“

Keď bol Štefan kameňovaný, pokojne povedal: „Pane Ježišu, príjmi môjho ducha.“ Ako tam vstúpiš TY?

„A Hospodin Boh vzal človeka a umiestnil ho v záhrade Édena, aby ju obrábal a mal na ňu pozor.“ (1.Moj. 2:15)

Záhrada Éden bola Boží ideálny domov pre človeka. Tam zakúšal Božiu hojnosť a bol požehnaný Jeho spoločnosťou. Žiaľ, človek sa vzbúril proti Stvoriteľovi.

Ale bola iná záhrada, Getsémane, kde náš Pán nerobil podľa Svojej vôle ako to robil Adam, ale podrobil sa vôli Svojho Otca a išiel na kríž, aby nás spasil z ruín prvého hriechu. Skrze vieru v Neho je Boží nebeský dom otvorený. Veríš tomu?

„A kniežatstvo bude na jeho pleci. Množiteľovi toho kniežatstva a pokoju nebude konca.“ (Izai. 9:6-7)

Izaiáš očakáva Kristovo kráľovstvo a zjavuje dve vlastnosti Jeho tisícročného kraľovania – jeho silu a jeho trvanie.

Žijeme vo dňoch slabých a meniacich sa vlád, ale všetko sa zmení, keď Pán založí Svoje kráľovstvo. Bude sa vyznačovať silou. „A bude ich pásť železným prútom.“ (Zjav.2:27) Nielen to, ale Jeho vláda a pokoj bude trvať na veky.“ My, ako Boží ľud, zažívame Jeho vládu v našich srdciach už teraz, a očakávame na ten čas, keď sa pred Ním skloní celý vesmír a každá bytosť na nebi, na zemi i pod zemou.

REČ ISTINE

„Reče mu Toma: Gospode! Ne znamo kuda ideš; i kako možemo put znati?" (Po Jovanu 14:5)

Toma je postavio vitalno pitanje, koje se tiče našeg određenja. Postoje dva puta u večnost, uzan put koji vodi u život, i širok put koji vodi u pogibao. (Po Mat.7) Može biti nebo ili pakao za večnost. To je ozbiljno pitanje. Ne dozvoli sebi da budeš prevaren, jer: „Neki se put čini čovjeku prav, a kraj mu je put k smrti." (Priče Sal. 16:25) Reformacija, religija, dobra dela i iskrenost, samo su neki od puteva koji se čine ispravnim, ali su lažni. Postoji samo jedan put. Gospod Isus je rekao: „Ja sam put istina i život; niko neće doći k ocu do kroza me." (Po Jov.14:6)

ISSN 1451-1983

9 771451 198004

www.slovopravdy.com